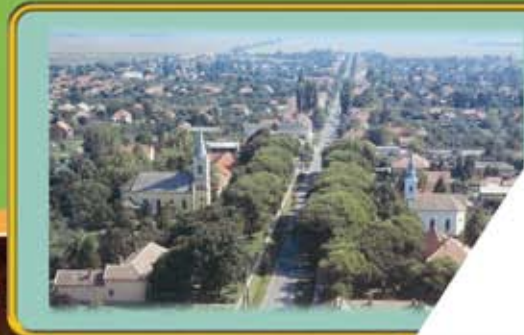

Ára: 230.-Ft

RÁKÓCZI Falva

Rákóczifalviak Lapja

2008. Hetedik szám

Az élhetőbb, virágzó Közép-Tiszaért

„Az élhetőbb, virágzó Közép-Tiszáért” volt a mottója annak az összefogásnak, mely a Közép-Tiszai Turizmusfejlesztési Projekt megvalósítására jött létre 4 település együttműködésével a pályázaton elnyert LEADER+ támogatási keretösszeg felhasználására. A Tiszapüspöki, Rákóczi falva, Szajol, Kengyel által létrehozott akciócsoport 19 tagja 4 részből álló intézkedéscsomagot fogalmazott meg a helyi LEADER+-kistérség fejlesztésére.

Az intézkedésekhez kapcsolódva megjelentetett pályázati felhívásra a 4 település magánszemélyei, vállalkozói, civil szervezetei és önkormányzatai nyújtottak be pályázatokat. Az első pályázati forduló során 29 helyi pályázati dokumentáció érkezett be, melyből az alapjogosultsági vizsgálat során 1 pályázat jogosulatlanak minősült, így elutasításra került, 1 pályázatot a hiánypótlás során visszavont a pályázó. A második pályázati fordulóra 3 pályázat érkezett, így összesen a Helyi Bíráló és Monitoring Bizottság elé 30 pályázat került felterjesztésre 87.936.754 Ft értékben. Ez a támogatási igény meghaladta a rendelkezésre álló keretösszeget, így a pályázatok alapos vizsgálata után 26 pályázatot javasoltak támogatásra és küldtek a Döntéselőkészítő Bizottság elé végső bírálatra. A 2007. március 13-án meghozott irányító hatósági döntés alapján 26 pályázóval kezdődött meg a szerződéskötés, s indult el a projektek megvalósítási szakasza. Ebben az időszakban további három pályázó lépett vissza - többségében finanszírozási okok miatt -, így ténylegesen 23 Közép-Tiszai LEADER+ projektötlet vált valóra, melyből 17 esetben már a támogatási összeget is utalták. A maradék 6 projekt záró elszámolása jelenleg folyik, rövidesen az utolsó helyszíni ellenőrzések is lebonyolódnak.

Szolovjov Rita

Ízelítő a megvalósult LEADER+ projektjeinkből

Macimúzeum akadálymentesítése

Szabadstrand kialakítása

Simon György hintó és lószerszám beszerzése

Gaál Jenő csikósbemutató kellékeinek beszerzése

2007. Döme Nap megrendezése

Médiaközpont

Úszómű

Varsány Községi Ház szabadtéri rendezvények helyszínének kialakítása

LEADER+

Vissza a természetbe.....

*Gaál Jenő ahol megjelenik kitűnik karakteres vonásai-
val. Többször láthattuk rendezvényeken lóháton, s az sem
kerülhette el figyelmünket, hogy a tüzet nyíllal gyújtotta
meg. A riport készítéséig nem ismertem őt, de mondhatom,
a karakteres alkat mögött nem mindennapi egyéniség lakozik.
Arra kértem, mesélje el, milyen sokrétű lovas életet él,
s mi mindennel foglalkozik még. Nehéz helyzet elé állított.
Egy riport nem tudja visszaadni azt a lendületet, ahogyan
a lovokról, a gyerekekről, a természetről, a terveiről beszél.
Nem tudom visszaadni ezt, de azt sem, hogy beszélgetésünk
ideje alatt a háttérben madarak csicseregtek. Riportunk
végeztével megnézhettem a lovakat, a kismalacokat, a
csacsit, a növényeket. Környezete éppoly figyelemre méltó,
mint ő maga.*

Hogy mi is történik nálunk? Legelőször is azt meséltem el, hogy bekapcsolódtunk egy Amatőr Lovas Gyermekek Ügyességi versenysorozatba. Vannak olyan gyerekek és lovak, amelyek nem indulhatnak akármilyen versenyen. Különböző törvények szabályozzák ezt, pl. o-s száma van a lónak, nem engedik versenyezni, mindegy, hogy tud ugrani, vagy nem, hogy a gyerek, a gazdája tud, vagy nem, nem engedik be a pályára. Mi kitaláltuk, hogy ezek a gyerekek is férjenek be a versenyzésbe, hisz nincs mindenkinek pénze lovat venni. Ezt a lehetőséget adjuk: akinek nincs, annak adunk, hogy eljöhessen velünk a versenyre. Most épp Szolnokon lesz egy ilyen verseny, ahol megengedik, hogy sem a lónak, sem a gyerekeknek nem kell papír. Most erre készülünk éppen, szigorúan trenírozzuk a lovakat, egyik oka, hogy gyakran fognak menni, jártatni kell őket, de ezt a gyerekeknek is ki kell bírni lóháton, a másik ok pedig az, hogy a megadott konfigurációkat is meg kell tanulni. Mi igazából nem ilyen ugrós lovasokat képezünk ki, a terep és szabadidő lovas képzés mellett vagyunk. Azt szeretnénk, hogy a szabadidős sportban ez is teret kapjon, hiszen ez egy kicsit ritkább válfaj. A faluban a lótarthatás nem a szabadidős sport miatt van.

Ahol lehet, megjelenünk rendezvényeken, demonstrálunk valami mellett, próbáljuk összegyűjteni a ruhákat,- itt egy szekrény, ez teli van ruhával: huszáruha, vagy itt egy kaptán, és még sorolhatnám, betyáruha, csikósruha. Megpróbáljuk a régmúltat felidézni, hogy lóval mit csináltak, hiszen nemcsak igavonásra használható a ló, de itt is megtalálható az igavonó, az ügető, az ugró. Felidézhetjük, hogy a lóval harcoltak, csatába jártak. Az ágyút minden évben mi húztuk a szolnoki csatában. Nekem ott ez a dolgom.

Így akarjuk népszerűsíteni a lovat. Íjászkodunk is, ott vannak a fegyverek, a vesszők, ezt is meg kell tanulni, aki a földön már tud lőni és felül a lóra, vágásban is célba akar találni, annak úgy tűnik, ez lehetetlen.

Volt egyszer Szarvason egy Nemzeti lovestalálkozó, ott tartottunk bemutatót öten, ez olyan jól sikerült, hogy nemzetközi lovestalálkozóra is kaptunk meghívást.

Voltunk statiszták egy filmforgatáson (Hídember), ahol négyszáz lovas csapott össze, ott is megálltunk a helyünket. Fontos, hogy a lovak legyenek béketűrőek, hiszen itt az ágyúörgéstől a hegyoldalban vágózásig, a kardozás hangzavaráig minden volt.

Vittük a váci püspököt, amikor Rákóczi-falvára látogatott, fogadtuk és elkísértük a kanadai gyaloglót, aki föl is ült a lovunkra...

Mi nem vagyunk kupecok, a lovaink között van, amelyik tizenéve itt van. Sok munkát igényel, hogy a ló megcsinálja, amit kér tőle az ember.

A másik kategória a gyerekek kedvéért a póni, az is megtalálható nálunk. Szeretnénk egy saját tenyészetet kialakítani. Van egy indián tarka esődörünk, s így megpróbáljuk visszahúzni a ló magasságát. Hiszen erre van igény: pl. 50 lovas közül csak 5 a felnőt, a többi gyerek. A gyerekekben van tettvágy és mersz.

Hogy került Rákóczi-falvára, mióta lakik itt?

Tatabányáról kerültem Szolnokra, de ott a lótarthatás mindenféle rendelettel korlátozták. Pedig kinn laktam Szandaszőlős szélén. A falubeli rendezvényekre mindig át-

LEADER+

jöttünk, ismeretsegeket kötöttünk s így költöztünk ide vagy három éve. Itt is kezdik lekopírozni a városi állattartási rendszert, de vannak olyan tradicionálisan kialakult rendszerek, amelyeket elég nehéz megváltoztatni egyik napról a másikra. Ez ugyanolyan, mint a szemétdomb. Becsuktuk a szemétdombot, azóta minden nap kaszát cserélek, s az árok partján vágva a fűvet, leszedelem a kabátot a kaszámról, s nagyon örülök, hogy nem egy emberről szedtem le...

Természetesen figyelemmel kísérem a rendeleteket, de remélem más kategóriába tartozik, ha valaki hízal tíz lovat és levágja, és más az ha tíz éve képezi ki, hogy fogyatékos gyerekeket tudjon fölültetni. Más a haszonállat, más a sport, vagy egyéb speciális cél. Mi nemcsak a pénzdíjas események résztvevői vagyunk... elég szerteágazó ez a dolog.

Honnan örökölte a lovak iránti szeretetet?

Volt lovunk, gyerekkoromban Mikor felnőtt lettem készültem rá: ha majd nyugdíjas leszek, állatokkal akarok foglalkozni. Bányász voltam, így hamar nyugdíjas lettem, s ideköltöztem az alföldre. A lovakkal úgy kerültem közelebbi kapcsolatba, hogy gerincproblémám miatt ezt ajánlották. Műtétem után a Vili nevű lovat vettük meg, gyakorlatilag ő tanított meg újra normálisan járni, azóta a ló szeretete megmaradt. De hát a lovas kocsi előtt két hely van, így vettünk még egyet Katának is. Aztán évente szaporodott, a saját szaporulatunkból még nem adtunk el. De van bértartott ló is. A lovak is családban élnek, jó lenne megmutatni, hiszen nehéz elmondani, hogy az öt ló hogyan él együtt.

Vannak még mangalicák, meg vietnámiak, s közöttük egy vadkan. Tegnap megszülettek a kis mangalicák, fél kilósak, és a vadkan ott áll fölöttük és vigyáz rájuk. A csikóknál ugyanezt láthatjuk. Őshonos állatokat is próbálunk összezsedegetni: a mangalicákon kívül vannak racka birkáink, pirifülű kecskénk, puli kutyánk. De azért muszáj megemlíteni a cicákat, baromfikat amikből szintén nagy a repertoár, galambok, néma kacsák, apró emlősök is találhatóak.

A LEADER program keretében pályázatot nyújtott be és nyert pályázatával.

Én még sosem pályáztam, most kettőt adtunk be. Hagymányörző dolgokat szerettem volna, hiszen egyszer leégett a házam, s bizony ezeknek sok híja lett. Ez a pályázat nyert, s ők – a pályázatírók javasolták, hogy két úton adjuk be. A másik a fogyatékosokkal való speciális foglalkozás volt. Azt nem fogadták el. A faluban alakult egy lovasszakosztály, de az igazából a fogatsportot képviseli, népszerűsíti. (Én –tiszteltetben tartva az ő törekvéseiket, úgy gondoltam, alapítok egy másikat, ami a lovasokról fog szólni. Sok-sok utánajárás után még nem sikerült.) Tehát az egyik pályázat nyert, de ha megnézem, hogy a kettő megírásáért mennyit fizettem ki, nem lett nyereséges. Talán nem volt megfelelő rutinom, tájékozottságom.

Szintén a LEADER program keretén belül szerettem

volna egy fedett lovardát építeni. Nem sikerült eddig ezt megvalósítani.

Ahonnán eljöttem természetvédő voltam, az iskolából a természetvédő szakkörön belül vittem a gyerekeket a természetbe, tudták, melyik a bükk, a gyertyán, s ha ott fűtyül egy madár az ág tetején, a fészke ott van alatta, nyugtatja a párját, nincs semmi baj. Itt is szeretném ezt elérni, a gyerekek itt lehetnek nálam, de senki ne bántsa az állatot, mindig egy milyen. Tanulják meg etetni, gondozni őket.

Amikor idekerül egy gyerek, nemcsak arról szól a dolog, hogy 4-5-ig órája van. Már reggel 8-tól itt lehet, hiszen itt a természethez is közelebb fog kerülni.

Van egy kis növénygyűjteményünk is, 268 darab fát ültettünk eddig. Majd amikor kipendülnek, meg tudjam mutatni a gyerekeknek, hogy fölfigyeljenek rá, sokféle fa, virág és gyógynövény van. A virágoskertem 50m hosszú.

Amikor idekerültem a faluba rengeteg kaktuszom volt. Ajánlgattam az intézményeknek, fogadják be, mert nekem nincs hová tennem. Nem sikerült. Már nem sok van belőle.

Büszke vagyok arra, hogy nekem van a legkisebb rózsám a faluban, már öt centiméteres korában virágzik, és a legkisebb lovam, amelyik 70cm.

A számárnak sincs semmi haszna, de egy színfolt, hisz majd minden ember odamegy. Így szeretik meg az állatokat. Sajnos olyan is van, aki becsúzlizza az autóm ablakát...

Persze, az idejárom gyerekek is szeretnek játszani, néha hangoskodni is, de arra tanítom őket, csöndesen legyenek kinn a természetben, tanuljanak meg látni és hallani. Ha megy az úton, ne rúgja a port, hisz az út szélén ott a lándzsás útifű vagy az árvacsalan.

Nem szemléletváltást akarok, de ha lehet, mindenre megtanítom őket, a fogathajtástól a bógáncskóró gyógyhatásáig, amit az iskolában nem tanulhat meg.

A lovasterápiáról is szívesen hallanék.

Mi ketten az elejétől együtt csináljuk ezt a dolgot Katával, lovasiskolánk van, nem tudok róla, hogy a faluban volna másik. Sarlópusztán jártunk iskolába, a Magyar Lovasterápia Szövetség által képzett lovasok vagyunk. A speciális terápiák szakszerűségét tovább garantáljuk azzal, hogy Kata gyógypedagógiai főiskolába jár, amellettt hogy a lovasoktatói képzettsége is megvan.

Legyen az versenyeztetés, vagy szórakozás, vagy speciális fejlesztés, célunk, hogy a gyerekek jól érezzék magukat, s élményekkel térjenek haza.

Ez a legfontosabb számunkra.

Olyan emberi kapcsolatok épülnek, amelyek a lovaslás és egyéb tudományok mellett a lelket is ápolják. Így élünk mi itt.

Köszönöm, hogy mindezeket elmesélte, sok energiát kívánok terveinek további megvalósításához.

K.G.

LEADER+

„Kuruc hagyományörzés korhű közlekedési eszközzel”

A Leader program keretein belül egy újabb sikeres pályázóról számolhatunk be kedves olvasóinknak. Fülembé jutott, hogy ismét egy helybeli vállalkozó szellemű fiatal ember érte el célját a pályázat keretén belül.

Erről a nyertes pályázóval Simon Györggyel beszélgetek.

MPZs.: Honnan indult az ötlet, hogy pályázol?

S.Gy.: Bede Juditon keresztül hallottam először a Kistérségi pályázatokról. kistérségi turizmus fejlesztés a lényege. „Kuruc hagyományörzés korhű közlekedési eszközzel” című projekttel jutottam hozzá egy vadászhintóhoz és egy pár lószerszámhoz.

MPZs.: Milyen terveid vannak a jövőt illetően?

S.Gy.: A falusi turizmusban szeretnék résztvenni (hintózással, lovas kocsizással és lovaglással). Vendég fogadóhely kialakítása is foglalkoztat. Szeretném az őshonos magyar állatokat bemutatni.

MPZs.: Ebben támaszkodhatsz-e még valaki, valami segítségére?

S.Gy.: A Leader program következő szakaszában szeretnék ismét sikeresen pályázni. A vendég fogadóhely kialakítására.

MPZs.: A falu turizmusának a jövőjét milyennek látod?

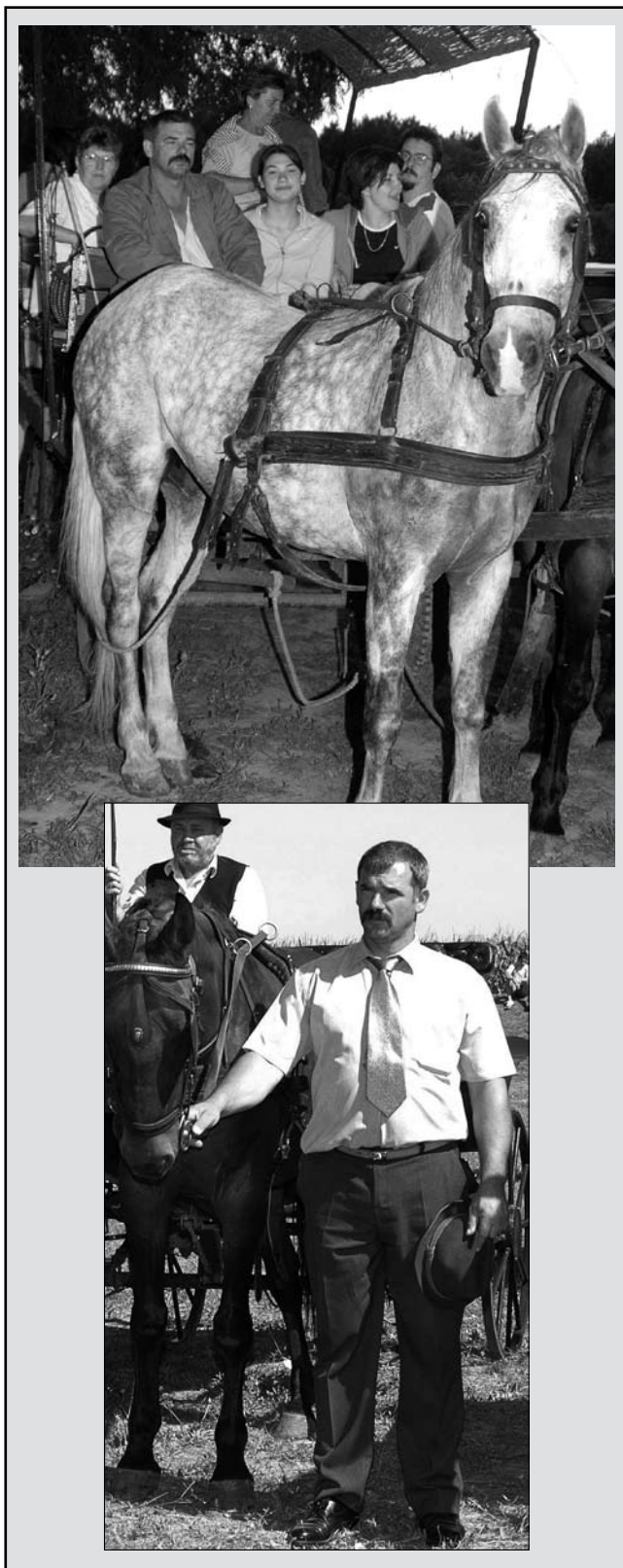
S.Gy.: Persze van jövője, de ehhez több vállalkozóra és nagyobb összefogásra van szükség. Természeti adottságainkat tekintve kitűnő lehetőségeink vannak az öko és a lovasturizmus létrehozásához. Ehhez tiszta lapokkal való játékokra és nem pedig a visszafelé fejlődésre és értelmetlen beruházásokra van szükség.

MPZs.: Miben látsz még lehetőséget a faluban?

S.Gy.: Termálvizes fürdőzés lehetősége adott, de az anyagi forrás csekély. Horgászturizmus lehetőségét szintén elvesztettük, az új ártéren megvalósítható lett volna egy horgászto kialakításával, ami már szintén a múlté. Ez lehetett volna önkormányzati üzemeltetésű is. Ami talán még megvalósítható, egy VIP üdülőfaló létrehozása. Illetve néhány több napos rendezvénysorozat felélesztése a megfelelő civil szervezetekkel. Mert a mostani rendezvények nagyon ellopodtak és értéktelenné váltak.

MPZs.: Köszönöm a beszélgetést! Sok sikert kívánok neked a jövőbeli céljaid eléréséhez és jó egészséget neked és családodnak!

MPZs

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Duna-Tisza csatorna konferencia

2008. augusztus 30-án 10 órakor Duna-Tisza csatorna konferenciát rendez Rákóczi falva Nagyközség Önkormányzata és a Rákóczi falváról Elszármazottak Baráti Köre. Előadásokat hallhatunk a Duna-Tisza csatorna jelentőségéről, fontos téma lesz a csatorna megvalósíthatósága, új vonalvezetése és mérnöki megoldásai. A szakmai nap helyszíne: Varsány Községi Ház (Rákóczi falva, Szabadság tér 10.)

A szakmai nap moderátora: Páldi András közigazdász, nyugalmazott nagykövet

A szakmai találkozó programja:

- 10.00 óra** Polgármesteri köszöntő
10.10 óra Romány Pál egyetemi tanár, az MTA levelező tagja megnyitja
10.30 óra Paulus Lajos filmje a Rajnáról és a Tiszáról
11.10 óra Orlóci István tudományos kutató előadása: A Duna-Tisza csatorna jelentősége
11.30 óra Kávészünet
12.00 óra Csizmazia Pál projektvezető előadása: A csatorna megvalósíthatósága, új vonalvezetése és mérnöki megoldásai
12.30 óra Kérdések, hozzászólások
13.30 óra Összefoglalók
14.00 óra Elnöki zárás

Minden érdeklődőt tisztelettel várunk. Kérjük, témával kapcsolatos véleményét, vitaindító észrevételeit honlapunkon (www.rakoczifalva.hu) illetve e-mail címünkre (titkarsag@rakoczifalva.hu) jelezni szíveskedjen!

Kerékpárút Martfűig

A térség lakosainak régi elképzelése válhat valóra, ha sikerül kerékpárúttal összekötni Rákóczi falvát, Rákócziújfalut és Martfű városát. A megvalósításra váró tervek már 2003-ban elkészültek. 2004-ben a majd 12,3 km hosszú kerékpárút megépítése kiemelt projektként négy település konzorciumában pályázott regionális támogatásra, ám a régióban forráshiány miatt nem támogatták a megvalósítást. Rákóczi falva Nagyközség Önkormányzata nem mondott le a közlekedésbiztonságot adó kerékpárútról, így önállóan, 2005-ben és 2006-ban is sikeresen pályázott támogatási forrásokra a Szolnoktól húzódó kétkerekű út megépítése érdekében. 2007-ben a tervek aktualizálására volt szükség, s 2008 júniusában Martfű Város Önkormányzata gesztorságával Rákóczi falva és Rákócziújfalu ismét benyújtotta a teljes hiányzó szakaszok megvalósításának pályázatát. Bizakodva várjuk a biztonságot adó kerékpárút megépítését, a pályázat sikeres elbírálását. A projekt összköltsége 206 millió forint, melynek 15 %-os önerejét a három önkormányzat a külterületükön áthaladó kerékpárút hosszával arányosan vállalta.

100 éves lesz

jövőre a református templom!

A rákóczi falvai református templom jövőre lesz 100 éves. 2009 nyarán a Rákóczi falvai Református Egyházközség egy hálaadó istentiszteleten szeretné megünnepelni a templom fennállásának kerek évfordulóját, melyre meghívják egyházkerületük Püspökét, egyházmegyéjük Esperesét, lelkészeit, a történelmi egyházak képviselőit, a Képviselő-testület tagjait és a település minden lakóját.

A templom épülete kívül és belül elfogadható állagú, de szeretnék, ha a templom régi és erősen felújításra szoruló, műemlékké nyilvánítási eljárás alatt álló orgonája is megszólalna ezen a szép ünnepen. A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal szakembereinek véleménye szerint a hangszer rendbehozatala mintegy 2 millió forintba kerülne. Tervek között szerepel a parókia épület külső rendbehozatala is.

Tisztelettel kérünk mindenkit, hogy lehetőségeihez mérten támogassa e nemes célokat! Szépüljön településünk! Becsüljük múltunkat!

Számlaszám: Református Egyházközség Rákóczi falva 69800164-10102914

Remélt, segítő támogatásokat megköszönve

Tisztelettel:

Szilágyi Gábor
református lelkész

Tóth Lajos
polgármester

A református gyülekezet, bár igen kicsiny létszámú, igyekszik környezetét építeni, szépíteni. Tavaly a parókia és a templom teljes érintés-, tűz- és villámvédelmi felújítási munkálatait végeztették el közel 800 ezer forintos költséggel. 2008-ban a Falugondnokság munkatársai segítségével a parókia épületét belülről kifestették, szalagparkettával láttuk el és adománybútorokkal berendeztük.

Az életveszélyessé vált mellékhelyiséget még ebben az esztendőben szeretnénk lebontani, melyre érvényes bontási engedélyünk van.

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Megújuló energia a jobb körülményekért

A megújuló energiák hasznosítása és a vidékfejlesztés szinergiájának szép és egyre inkább gazdaságosan működő példái lehetnek a településközpontok hőellátását végző bio-, illetve bioszolár rendszerek. Ilyen rendszer megvalósítását képzelte el a rákóczi falvi önkormányzat, melynek a Rákóczi falva biomassza tüzelésű távfűtőrendszer projekt elnevezést adta. Célja: Rákóczi falva Nagyközség központjában, a cca. 2 ha területű főtér (Szabadság tér) környezetében biomassza hasznosítású közösségi távfűtő rendszer kialakítása, elsősorban önkormányzati, valamint egyházi tulajdonú közösségi létesítmények kizárólag fűtési energiaellátására. Az önkormányzati intézményi hálózat jelenlegi energetikai

állapotának ismeretében – mely vizsgálatokat a korábbi években energetikai szakcégekkel készítették el – kereste az önkormányzat a megújuló energiaforrások alkalmazásának helyi lehetőségeit. 2007. év szeptemberétől lehetőség nyílik a megújuló energiaforrások alkalmazásának vissza nem térítendő források biztosításával történő támogatására is. Ezt a lehetőséget az önkormányzat KEOP pályázat beadásával kívánja kiaknázni. A korszerűsítés nem csak az energiaköltségek csökkenését eredményezik, hanem jobb élet-, és munkakörülményeket teremt, csökkenti a karbantartási költségeket, s a környezetet is kíméli. A projekt várhatóan 2008 őszén nyújtható be támogatásra. Várható költségei 210 millió forint alakulnak.

Parlagfűves akciónapok 2008. évben

2008 évre a Jász - Nagykun - Szolnok Megyei Önkormányzat pályázatot hirdetett a Parlagfű-mentesítési Alap létrehozására. Rákóczi falva Nagyközségi Önkormányzata parlagfű – mentesítési rendezvény/akciónap szervezésére pályázott.

A megnyert 200.000 Ft pályázati összeghez 200. 000,- Ft önerőt biztosított Önkormányzatunk, amelyből két akciónapot szerveztünk 2008. július 2-án, valamint 2008. július 16-án a Sportpálya területén, illetve a mellette lévő makkos csemetefa területén.

Az akciónapokon előadást tartottak az ÁNTSZ munkatársai és a falugazdász a parlagfű illetve a gyomnövények veszélyeiről és irtásuk szükségességéről, a pollen allergiá-

ról. Szóróanyagot osztottak ki a megjelent lakosoknak, diákoknak. A jelenlévők prospektusokat, tájékoztató füzeteket kaptak a Jász- nagykun Szolnok Megyei Növény és Talajvédelmi Szolgálatától is.

A gyerekek az ÁNTSZ által kiosztott tesztlapokat töltötték ki az előadáson hallott hasznos információk és szórólapok segítségével. A kitöltött tesztlapok értékelése után az első három helyezett könyvjutalomban részesült, és minden résztvevő gyermek édességjutalmat kapott.

A vetélkedő után a megjelentek a sportpálya melletti makkos csemetefás területen védőkesztyűben, maszkban parlagfű irtást végeztek, zsákokba gyűjtve a kiszedett parlagfűvet.

Élelmiszer- és ruhasegély

A LAÉT alapszervezete 2008 augusztusában több alkalommal tudott segíteni az arra rászoruló családokon. Dinnyét, burgonyát, örölt paprikát és jó minőségű ruhaneműt helyi vállalkozók segítségével, a Nagyközségi Önkormányzat támogatásával pedig lisztet, makarónit és reggeli italt osztottak szét.

Százegy év

A falu legidősebb lakója, **Szelei Béláné** 2008. augusztus 07-én töltötte be 101. születésnapját. Az ünnepelt Törökszentmiklóson született, de már régóta Rákóczi falván él, néhány hónapja költözött a Szolnoki Kistérség Többcélú Társulása „Aranyósz” Idősek Bentlakásos Otthonába. Az ünnepségen családja körében köszöntötték őt az otthon lakói és a Nagyközségi Önkormányzat.

DÍJAZOTTUNK

Elismerés

UKR: *Sok szeretettel gratulálok Hőnyiné Nagy Erzsébetnek ahhoz a kitüntetéshez, amit a Művészetoktatási intézmények minősítési folyamatában végzett tevékenységéért kapott, valamint a Kiváló művészetoktatás cím eléréséhez úgyszintén.*

HNE: Nagyon szépen köszönöm, nem csak a magam, hanem a munkaközösség nevében is.

UKR: *Az elismerő oklevél szövege a következőket tartalmazza szó szerint. "Pedagógus nap alkalmából, kiemelkedő pedagógiai munkájáért. Megköszönve a kiválóan minősített Alapfokú Művészetoktatási Intézmény cím elnyeréséért végzett munkaközösség – vezetői munkáját." Huszonhat éve vagy a pedagógus pályán. Hogyan is kezdődött?*

HNE: Közgazdasági érettség után a Nemzeti Bankban helyezkedtem el. 1982-től tanítok Rákóczi falván. Eleinte, mint képesítés nélküli, helyettesítő pedagógus. Ebben az időben ismertem meg férjemet, Hőnyi Lászlót, aki akkor már egy éve itt volt nevelő. Itt is ragadtam.

Levelezőn elvégeztem a Tanítóképző Főiskolát, Jászberényben. Jelenleg is az alsó tagozatban dolgozom tanítóként.

UKR: *A néptáncsal hogyan kerültél kapcsolatba?*

HNE: 2000-ben Rákóczi falva meghívást kapott a lengyel testvértelepülés, Wierzchoslawice falunapjára, a küldöttségnek a néptáncosok is tagjai lehettek.

Vadász Istvánné Julika, az általános iskola akkori igazgatója megkért, hogy legyek a gyerekek kísérője. Elvállaltam. Innen datálható a kapcsolatom a néptáncsal.

2001-ben megalakult a Rákóczi Néptáncgyűttes, amely mára már aktívan működő civil szervezet.

2003-ban Rákóczi falva Nagyközség Önkormányzata engedélyt kért és kapott alapfokú művészetoktatási intézmény létrehozására. A működésnek komoly tárgyi és személyi feltételei vannak. Kötelezően előírt tananyagot kell a gyerekeknek elsajátítaniuk. Félévkor nyílt órán, nyilvánosan vizsgáznak a tananyagból. A tanév végén ugyanezt a célt szolgálja a Néptáncgála. Büszkén mondhatom, hogy községünk egyik leglátogatottabb rendezvényén mutatják

be csoportjaink új koreográfiáikat. Néptáncos tanulóink általában elismert bizonyítványt kapnak.

Nagyon büszke vagyok a több, mint kétszáz néptáncosra, valamint arra, hogy mindannyiunk munkáját „Kiváló”-ra értékelték.

Nem színpadi táncosokat, művészeket akarunk nevelni, hanem saját néphagyományait is ismerő, más népek hagyományai iránt nyitott és fogékony gyerekeket, fiatalokat.

Azt gondolom, hogy jó úton járunk. Mintha az utóbbi időben nagyobb lenne a községben az érdeklődés a néptánc iránt...

A művészeti munkaközösségnek nagyon sok energiája fekszik ebben. Kicsiny közösségünkben mindenki azt teszi, amihez ért. Van aki táncot (Kovács József, Vas Béla, Györe Ágnes), éneket (Csehne Jakab Anna) tanít.. van aki szervez.

UKR: *Tudomásom szerint a szervezés oroszlán része a tiéd.*

HNE: Igen, különösen nagy odafigyelést igényel a fellépések, táborok, viseletvarratások megszervezése.

UKR: *Nemrég jöttetek haza Erdélyből, amint –meséltek szintén nagyon körültekintően és nagyon részletesen szerveztetek.*

HNE: Huszonhét fő utazott legutóbb Erdélybe. Sok helyen jártunk már külföldön is. Lengyelország, Románia - Székelyudvarhely (Szejke Fesztivál), Németország, Berlin (Kultúrák Fesztiválja), Jugoszlávia, Szlovákia, Horvátország.

UKR: *Táborozást is szerveztek a gyerekeknek?*

HNE: Természetesen. A kicsiket Zánkán, a nagyokat általában változó helyszíneken táboroztatjuk. Pl: Tállya, Őrtilos. Erdélybe már hat éve készülünk, most ismét sikerült eljutnunk oda.

Amíg a kisebbeknél a nyaraláson, közösségépítésen, addig a nagyoknál az új táncanyag elsajátításán van a hangsúly. A táborok alkalmával napi 8-10 órát táncolnak az idősebbek.

UKR: *Beszélgünk most a ruháitokról. Változatos, szép ruháitok vannak.*

HNE: Valóban sok szép viseletünk van, de mindez ko-

DÍJAZOTTUNK

rántsem elégséges. A hiányosságokat folyamatosan pótoljuk. Nyertes pályázataink adják azt a forrást, amelyet igyekszünk ruhák varratására fordítani. Célunk, hogy minden évben készüljön egy –egy viselet.

UKR: *Idehaza szintén jól ismernek már titeket.*

HNE: Sok visszatérő helyszínünk van. Itt Rákóczifalván igyekszünk minden rendezvényen részt venni. Szolnokon és a megyében is sűrűn fellépünk. Állandó szereplői vagyunk a Gulyásfesztiválnak Szolnokon, az Utazás Kiállításnak Budapesten.

Ebben az évben ismét részt vettünk a Jászkun-Világ Művészeti Szemlén, melyen Nívódíjat kapott 7.-8. osztályos csoportunk.

UKR: *Most, a nyári szünetben pillanatnyi lélegzetvételhez jutsz, hiszen a munkaközösségben nem kisebb feladatot végzel, mint a szervezést.*

HNE: Feladataim közé tartozik a kapcsolattartás: vezetőséggel, kollégákkal, gyerekekkel, szülőkkel, fenntartóval, társ-civiliszervezetekkel, intézményekkel, országos szakmai szervezetekkel. Pályázatokat írok, szervezem és előkészítem az utazásokat, fellépéseket, viseletvarratásokat. Természetesen ebben a sokrétű tevékenységben nemcsak a munkaközösség tagjai, hanem a többi pedagógus kollégám is segítségemre van.

UKR: *Mindkét lányotok tagja a néptáncgyűttesnek.*

HNE: Liza 12 éve, Luca 7 éve táncol.

UKR: *A szervezés, a hétfélig fellépések sok időt elvesznek a családotól.*

HNE: Igaz, ez valóban így van, ezúton is köszönöm mindhármójuk türelmét, megértését.

UKR: *Most, amíg a tanítás el nem kezdődik, terveztek családi programot?*

HNE: Jelenleg otthon aktív pihenésképp ablakot festünk.

Egyébként gyakran kirándulunk együtt, és az olvasás az, ami pihentet.

UKR: *Nagyon jó pihenést kívánok a nyár hátralévő részére, és jó erőgyűjtést a következő évre.*

HNE: Köszönöm szépen.

UKR: *Köszönöm a beszélgetést.*

Urbánné Kelemen Róza

VERSENY!

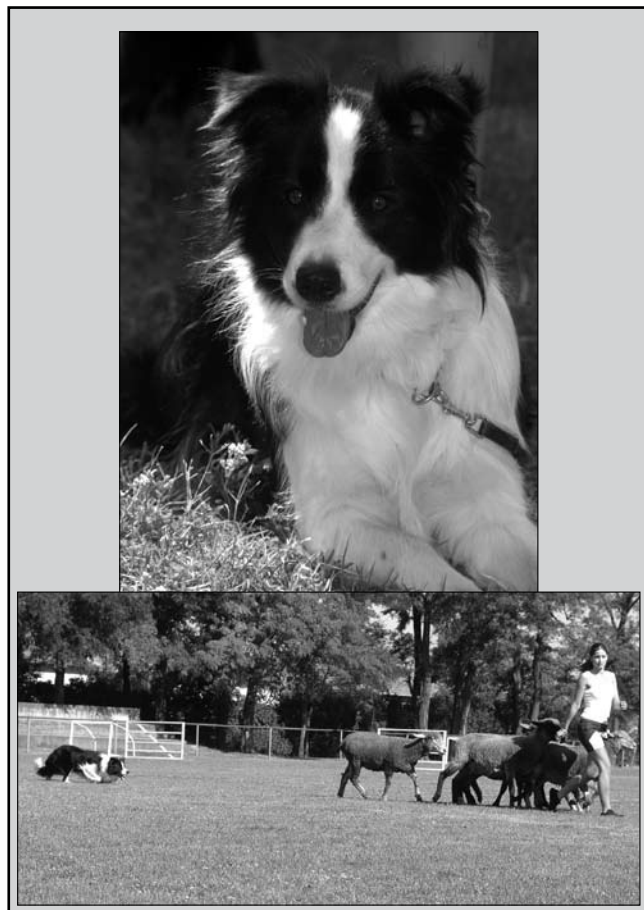
Rákóczifalván először rendeztek országos terelőversenyt!

2008. július 12-én az Angol Pásztorkutya Klub országos terelőversenyt rendezett a Rákóczifalva Dencs Antal Sporttelepen. A verseny szervezője, Romhányi László úr rákóczifalvai lakos.

Magyarországon 5 éve szervez az Angol Pásztorkutya Klub a terelőkutyaóknak országos versenyt. Az elmúlt években Dunántúlon Székesfehérváron, Somogyfajszon, Siófokon, Tiszántúlon pedig Szelevényen tartották. A versenyek Angliából indultak, Magyarországon Speciál terelőversenyeknek hívják. A Border Collie kutya a világ legintelligensebb fajtája, szemkutyának nevezik, nem ugat és nem harapja a birkát! Kiváló terelőállatok.

Az ország különböző részéről érkezett 34 versenyző amatőr, kezdő, haladó és profi szinten a helyszínen nevezhetett, ahol terelőosztón próbára is volt lehetőség. A terelőverseny ideje alatt hintózás, sétakocsikázási lehetőség is volt. A Nagyközségi Önkormányzat biztosította a rendezvényhez a területet és a versenyzők ebédjét.

A profi kategóriában – ellenfél híján - egyedül indult Romhányi László úr megtiszteltetésnek érezte, hogy lakóhelyén versenyezhetett, és reméli, hogy ezzel hagyományt tudnak teremteni.

ISKOLÁNK

Zánkán táboroztunk

Július 7-től 11-ig Zánkán nyaraltunk a kisebb néptáncosokkal. Hétfőn reggel nagy izgalommal gyülekezett a csapat a vasútállomáson. Hosszas zötykölés után kora délután végre megérkeztünk Zánkára. Gyors kipakolás, és irány a Balcsi! Estére mindenki kellemesen hajtotta álomra buksiját, bár az elalvás kissé nehézkesen ment/tudjuk, idegen ágy, röhcselés, kísértetek, stb./ A második napot az időjárás jóvoltából a strandon tudtuk tölteni. Szerdán kirándultunk Badacsonyra, ahol izgalmas élményben volt részünk: terepjárókkal mentünk fel a hegyre. Volt is sikítkezés rendesen! Az autós kaland után jött a hajókirándulás. Egyórás hajóutunk során Badacsonytól majdnem Szigligetig ringatóztunk, gyönyörködtünk mindkét part szépségében. A kirándulós napot a zánkai strandon fejeztük be, azaz dehogyan fejeztük, mert ezután jött még a fergeteges táncház.

Mivel az első három napon sokféle járművet kipróbáltunk, kíváncsiak voltunk /Béla bácsi meg én/, vajon a „láb-busz” működik-e még? Így aztán csütörtökön megtámadtuk a Hegyestűt. Kisebbség, nagyobbak becsülettel megtették a

tábor. Megérte a gyaloglás, mert a Káli-medence látványa egyszerűen csodálatos.

Az utolsó napot nem kell bemutatni, tapasztalt táborozók tudják, milyen ez a nap. Pakolás, takarítás, (Kié ez a zokni? gatyá, fürdőruha, törölköző, stb. Nem az enyém! Nekem nem is volt ilyenem...) Többszöri kísérletezés után azonban minden holmi megtalálta jogos tulajdonosát (kivéve egy kis zöld táskát, benne cipőcske, érdeklődő gazdája nálam átveheti).

Hát így telt el a hét. Reméljük, mindenki jól érezte magát, szép élményekkel tért haza. Hogy ez így legyen, az alábbi kiváló felnőttcsapat munkálkodott Zánkán:

Vas Béla elnyűhetetlen táncos és túrázó, Barhács Mihályné Marika, Hegedűsné Tóth Judit, Barhács Krisztián konyhatündérek és segítők, Kocsis Réka. Köszönjük a fincsi ételeket, az egész heti munkát!

Köszönet jár ezenkívül mindkét Novák Gyulának, valamint a 401-es ABC dolgozóinak, és Szabados Károly vállalkozónak.

Hőnyi László táborvezető

Néptáncos szaktábor Erdély, 2008. június 26-július 03.

Legidősebb néptáncosainkkal Erdélyben táboroztunk ezen a nyáron.

Hét napot töltöttünk a Madarasi Hargitán, az 1600 m magasán lévő Súgó Panzióban. A szállás és ellátás remek volt, a táj gyönyörű.

A tábori programnak megfelelően napi 8-10 órán át tanulták táncosaink a felcsiki, kalotaszegi, mezőkölpényi táncokat, Kovács József néptáncpedagógus irányításával.

A tánctanuláson kívül persze más programjaink is voltak. Megismerkedtünk Kolozsvár és Segesvár nevezetességével. Jártunk Korondon, Szejkefürdön Orbán Balázs sírjánál,

Parajdon egy ma is működő sóbányában, Csíksomlyón a kegytemplomban, a Szent Anna – tónál, és sétáltunk a Mohos tőzeplápon. Sajnos a Gyilkos-tó és a Békási szoros megtekintése egy műszaki hiba miatt elmaradt (talán majd jövőre).

Ellátogattunk a Kézdivásárhely melletti Ozsdolára, ahol a település vezetőivel és a helyi néptáncgyűttes tagjaival töltöttük néhány rövidke órát. Megállapodásunk értelmében a kapcsolatot a jövőben szorosabbra szeretnénk fűzni. Ennek érdekében az NCA Nemzetközi Civil Kapcsolatok Kollégiuma által kiírt „Civil szervezetek határon átnyúló szakmai

ISKOLÁNK

együttműködésére” beadtuk pályázatunkat.

Heti programunkból a gyalogtúrák sem maradtak ki: felmáztunk a Madarasi Hargita (1801 m) és a Mihály havas (1685 m) csúcsára – természetesen helyi túravezetővel.

A sűrű (és néha igen fárasztó) programok mellett sok újat láttunk és tanultunk; megismerkedtünk a helyi ételekkel, beszélgettünk az ottani emberekkel. A közös élmények tovább erősítették közösségünket. Minden résztvevő kívánsága, hogy jövőre ide jöjjünk ismét táborozni...

...És akik nélkül ezekben az élményekben nem lehetett volna részünk:

- Tóth Lajos polgármester úr és Rákóczifalva Nagyközség Önkormányzata (civilszervezetek támo-

gatása: 180 000 Ft, ajándécsomagok Ozsolára)
 - Vadász István RAMEXA ZRT (ajándécsomag: édesség)
 - 401. sz. COOP ABC (ásványvíz, üdítő)
 - 25 néptáncos résztvevő szülei (részvétel támogatása)
 - Rákóczi Diákjai Alapítvány (támogatás)
 - Rákóczi Néptáncgyűtes (utazással kapcs. költségek)
 - Mészáros Mihály gépkocsivezető (épségben oda- és visszaértünk)
 - Fábíán Erika (kapcsolat az ozsolai együttes-sel)

*Hőnyiné Nagy Erzsébet
táborvezető*

CSALÁDSEGÍTŐ SZOLGÁLAT

Táboroztunk....

Az előző év nyarán az újszászi park erdő hús fái alatt megfogalmazódott bennünk, hogy hagyományt teremtve minden évben táborozzunk, de mindig máshol táborozzanak a Társulás 17 településének hátrányos helyzetű gyermekei. Ekkor mondtam én azt, hogy 2008 nyarán nálunk, Rákóczi falván hozunk létre egy tábort, ami nem más lesz, mint egy „katonai tábor”. Elhatároztam, minden megteszek annak érdekében, hogy létrejöhessen, megvalósulhasson a tervünk. Kértem, terveztem, támogatókat kerestem, szerveztem, míg elérkezett 2008. július 07. hétfő reggel 8 óra. Megérkeztek a katonák a megpakolt teherautókkal, és hozzáálltak egy igazi katonai tábor kialakításának. Mire megjöttek a gyerekek már álltak a sátrak, bátran birtokba vehették. Az „eligazítóban” megbeszéltük a tábor házirendjét és az elkövetkezendő idő programjait. Érdekes, hasznos, tartalmas, és szórakoztató programokat szerveztünk a táborozó gyermekek számára. De nemcsak mi, hanem az időjárás is alakította, átszervezte programjainkat, különösen a narancs, és a piros riasztás. Az első éjszakai vihar után - amit bátran „átvészeltünk” a katonák jelenlétében -, testet-lelket frissítő, izgalmas és fárasztó reggeli tornával kezdődött a táborlakók élete. A két hét alatt 60 gyermek játszott, szórakozott, táborozott a Dencs Antal Sporttelepen kialakított táborban.

A táborozók étkezését Csüllög Gabi bácsi étterme biztosította, itt minden finom és elegendő mennyiségű volt. Akár reggelizni, vagy ebédelni mentünk, kivonulásunk látványos volt a Hunyadi utca lakói számára-ennyi gyerek már régen járt erre-, meg is jegyezték néhányan: „nagyon aranyosak ezek a gyerekek, nem zajonganak, nem rendetlenkednek”. Nemcsak az étteremben ettünk, egyik este Gabi bácsi bográcsban főzött paprikás krumplit, természetesen kolbásszal, amit jó étvágyal fogyasztott a tábor minden lakója. Azt mondják a fejlődő szervezetnek rengeteg energiára, fehérjére, vitaminra van szüksége. Ezt táborozóink bebizonyították számunkra. Megettek mindent: almát, dinnyét, paprikát, paradicsomot, 20 kg süteményt (10 kg linzer, 10 kg sajtos pogácsa), töménytelen mennyiségű ropit és csipszet, meghatározhatatlan mennyiségű ásványvizet és üdítőt fogyasztottak Kaptak csokit, kefirt, joghurtot, sajtot, gyümölcslevet, és rengeteg kakaós és lekváros palacsintát. Rendkívüli esemény volt a táborba ellátogató fagyis, aki azon izgult, hogy elég legyen a fagyalt. Elmondhatjuk, volt minden, „mi szem – száznak ingere”.

A mindennapos foci, ping-pong, tollasozás, csak kiegészítője volt a programnak. A túra során a gyerekek megismerhették hol van településünk határa, merre van a Bivaly-tói csatorna, merre kell menni a Tisza-partra, hol találhatók szebbnél szebb madarak, gyíkok, bogarak, milyen növények vannak településünkön. Táborlakóink rész vettek parlagfűvel kapcsolatos vetélkedőn is, ahol ismereteiket megerősíthették, bővíthették, és a kérdésekre adott jó válaszokért csokoládét kaptak jutalmul.

Rendkívüli élmény volt mindenki számára az „amerikai focisokkal” töltött idő. Kézbe vehették az érdekes formájú

labdát, felpróbálhatták a felszerelést, majd 10 fős csapatok alakultak és a játékokban kipróbálhatták ügyességüket. Nagyon izgalmas volt. A nyertes csapat minden tagja egy labdát kapott ajándékba, amit büszkén mutattak társaiknak. Élményeinkről számos fénykép tanúskodik.

A legemlékezetesebb program az MH. 86. Helikopter Bázison és a Repülő Múzeumban eltöltött idő volt. Már az utazás bővelkedett izgalommal. A rákóczi falvi gyerekek csak úgy emlegették, „a reptér”, volt közöttük „jól tájékozott”, hisz édesanyja ott dolgozik, és már sokat volt a Bázison. A vendég gyerekek azt gondolták óráig fogunk buszozni, hogy odaérjünk, hisz sokakban a „reptér” kifejezés a Ferihegyi repülőtérrel azonosítható. Amikor megérkeztünk, jöttek a kérdések, hogy fogunk bemenni, felszállunk a helikopterrel, valóban beleülhetünk a repülőbe? Mindenre választ kaptak Katonai segítőink mindent elkövettek, hogy jól érezzük magunkat, mindent, amit lehet, megmutassanak nekünk. Gyerekek, felnőttek élmény volt mindkét nap. A „közelharc bemutatót” szájatva figyelték a gyerekek, különösen a fiúk. A helikopterek, a repülő, a harci járművek „birtokba vétele”, a számos kérdésre adott válasz, a pályaválasztás előtt álló egyik másik fiút, de még a lányokat is elgondolkodtatta, hisz két segítőnk katonanő volt(a rangokat nem írom, mert csak bajban lennék). Az ajándékba kapott prospektusok, könyvek, az érdekes és izgalmas eseményeket megörökítő fotók, rengeteg információt közölnek a katonák életéről, munkájáról, a honvédségről. Hazautazáskor az autóbuszon utazók láthatták, hogy akik a könyveket bújják, azok együvé tartoznak, olyan helyről jönnek, ami nagy élmény volt, amit nem lehet elfelejteni. A Repülő Múzeumban kiállított utasszállító repülőből ki-ki úgy szállt ki, hogy megérkezett Párizsból, Rómából, vagy az óceán túlsó partjáról. Köszönjük az ajándékot, köszönjük a lehetőséget.

Szeretném köszönetemet kifejezni a katonáknak (Attila, Tamás, Gerő –esti vihar, reggeli torna), kiket megszerettek a gyerekek és méltán lehetnek példaképek a táborlakók számára.

Köszönetemet fejezem ki a honvédség vezetőinek, Dr. Havril András vezérkar főnök úrnak, Lamos Imre dandár-

CSALÁDSEGÍTŐ SZOLGÁLAT

tábornok úrnak, vezetőinknek, kollégáinknak, munkatársaimnak, mindazoknak, kik támogatták elképzelésemet, és megadtak minden lehetőséget tervem megvalósulásához.

A táborozás ideje alatt rendkívüli esemény nem történt, az evés-ivástól nem lett beteg senki. Épségünkre mi magunk, biztonságunkra a Polgárőreink és körzeti megbízottaink vigyáztak.

Az esti beszélgetések során újra megfogalmazódott, hogy ez a „kistérségi táborozás” kell, és most már elmondhatjuk, hogy HAGYOMÁNY lett belőle. Hol lesz jövőre? Besenyszög vagy egy másik település? Eltervezzük, megszervezzük, mi családgondozók. Kell a tábor, gyerekek, felnőttek egyaránt szüksége van kikapcsolódásra, feltöltődésre. Rengeteg fényképet készítettünk, melyeket a RákócziFalva Nagyközség Önkormányzat honlapján – www.rakoczifalva.hu – Képtár galéria 2008. - bárki megtekinthet.

Köszönöm mindenkinek, és további jó pihenést kívánok a „katonai tábor” lakói nevében Balogné Gajdos Julianna.

Töprengés.....

Gyakran felmerülő-felvetődő kérdés, probléma a fiatalok, a gyerekek szabadidős tevékenysége, szórakozása. Mivel töltik szabadidejüket a gyerekek, a fiatalok? Egyáltalán mivel töltik idejüket? Ezt mi felnőttek, gyerekekkel, fiatalokkal foglalkozó szakemberek kérdezzük magunktól, morfondírozunk rajta. De... Hol vannak a szülők? Hol van a családi háttér? A gyermek- és ifjúságvédelemről, az ifjúságpolitikával foglalkozók munkájáról meg is fogalmazunk feladatokat, célkitűzéseket. De... Hiába vonunk le következtetéseket, határozzuk meg feladatainkat, ha nincs segítségünk. Mert úgy néz ki, ne-

künk kell a segítség, nem pedig a gyermekeket, fiatalokat nevelő családoknak. Megkérdezhettük a gyerekeket, fiatalokat, programokat szervezhet a Községi Ház, Civil szervezetek, a Könyvtár, lehetnek nyári táborok (sport-, kézműves-, reneszánsz-, természetjáró, stb.), csak a kisebbek jönnek el, a kamaszokat nem látni, csak este.

És miért írom le töprengéseimet? Azért, mert megint „gazdagabb” lettem egy rossz tapasztalattal. Júliusban két hétig táboroztak 17 település (köztük a mi községünkben is 7 fő) gyermekei községünkben. Sok érdekes élményben volt részük, de sajnos rossz tapasztalatot is szereztek vendéglátóik részéről. Ezek a „vendéglátók” településünk 13-14 éves kamaszai voltak, akik szerintem megirigyelve a táborozók nyugodt éjszakáját, éjjel 2 óra körül kövekkel dobálták a katonai sátorban nyugodtan, a napi fáradságot pihenő fiatalok sátrait. A fiatal szociális munkás (ki a táborozókra felügyelt) szavaira mit sem hederítve tovább dobáltak, majd mikor én, mint aki jól ismeri őket, szóltam rájuk, akkor mentek el a sportpályáról. Pedig jöhettek volna nappal is. Volt is, aki eljött, de mivel nem tudta betartani a tábor házirendjét, sajnos nem maradhatott a táborozókkal 2 nap után (a többség természetesen a táborozókkal maradt, csak akadt olyan, aki nem tudott alkalmazkodni). Pedig nem voltak különleges szabályaink. - Pl: a kocsmába nem megy táborozó, nem dohányozhat fiatal, egymás holmijára, épségére vigyázunk, stb. Úgy gondolom ezek nem betarthatatlan kérések. Kérdezem, tudták a szülők, éjjel 2 óra körül hol vannak gyermekeik, vagy ők engedték el fiaikat szórakozni? Továbbra is töprengök ezeken a dolgokon, hisz nekünk felnőtteknek kell példát mutatni, nekünk kell úgy terelni gyermekeinket, fiataljainkat, hogy megtalálják a helyes utat, a helyes irányt. Jó lenne, ha sok fiatal elmondaná véleményét, mi az, ami szerinte nem jó, vagy jó dolog, hogyan tudjuk meg, mit szeretnének. Nem szeretek „bezzeg a mi időnkben” szólamozni, de...

Várom a pozitív és negatív véleményeket, javaslatokat, ötleteket. Mert ugye más a gyerek, a fiatal, más a szülők, és megint más a nagyszülők véleménye. Töprengjünk együtt, keressünk megoldást, és utána közösen valósítsuk meg a terveket, elképzeléseket, ami pedig jól működik, azt erősítsük meg. - Hová jöjjön a vélemény? Családsegítő Szolgálat Toldi út 33. személyesen, levélben névvel vagy név nélkül. Várom, és megosztom majd az olvasókkal is. Köszönöm.

Még egy mondat: A táborozóknak nagyon tetszett településünk, a sportpályánk, a Maci Múzeum. Volt olyan táborozó, aki a táborozás után már a családjával is ellátogatott községünkbe, és ígérték, jönnek a Döme Napi vigasságokra is.

Bné

CIVILEK

BEROE-híradó

Július 26-án Kisújszálláson - megyei szintű rendezvényen - az V. Belszervi Kulturális és Sportrendezvényen képviseltük községünket. Társzervezőnek kértek fel bennünket egy nemes cél érdekében. Miért is mondom, hogy nemes cél?

Ezen a rendezvényen együtt szórakoztak, játszottak, sportoltak az egészséges és fogyatékkal élő felnőttek és gyerekek. A felkérésnek tagtársaimmal együtt nagyon örültünk, hiszen Kisújszálláshoz szoros szálak fűzik egyesületünket. Ez az együttműködés úgy érezzük, azt bizonyítja, hogy elismerik munkánkat, szeretnek és tisztelnek bennünket. A kulturális programban neves fellépők mellett léphettünk színpadra, többek között: Angyal János nívódíjas citerás, Ujj Tünde nívódíjas népdalénekes, a kenderesi Arany Páva Díjas népdalkör tagjai és még sokan mások. Délután pedig együtt játszottunk, sportoltunk a fogyatékkal élő, felnőttekkel, gyerekekkel.

Sokszor könny szökött a szemünkbe, amikor egy-egy sikerélmény után egymás vállára borulva önfeledten tudtak örülni győzelemnek.

Milyen jó volna, ha ez a hétköznapokon is így lenne!

Az a szeretet, amit éreztünk amit kaptunk, elmondhatatlan érzés.

Büszkéek vagyunk rá, hogy ilyen nemes cél megvalósításában a mi egyesületünk is tudott segíteni.

*Komárominé Kovács Katalin
egyesület vezető*

Hogyan ünnepeltem a civil szervezetek körében itthon és távolabb a NÉVNAPOMAT?

A kertbarátok rendezvénye július 26-án szombaton volt a Közösségi Házban. A civil szervezetek kölcsönösen megtisztelik, meghívják egymást a rendezvényükre. Az egyesületünket Kisújszállásra szerepelni is hívták ugyanekkor. A vezetőségünk döntése alapján a legújabb tagunk és én mentünk el a kertbarátokhoz. Nagyon jól éreztük magunkat.

Színvonalas is, nevetető is volt a műsor. Hogy milyen volt az ebéd? Ilyen finom bablevest mi nem is tudunk főzni, mint amivel ott megvendégelték. (Sok hús, csipetke, meg mindenféle földi jó benne volt!) No meg a szakácsnéni tudománya, és hogy szeretettel főzött nekünk, azért volt olyan különlegesen ízletes. Nagyon sokat énekeltünk, táncoltunk. A vége felé a vezető dallal köszöntötte a névnaposokat. Utána közösen énekeltük a sok-sok régi nótát. Minden jónak vége van egyszer. „Haza legény, haza-haza már!” – ezt énekelte a házigazda fél kilenc tájékán. Mi szót fogadtunk, megköszöntük a szép élményt, a lehetőséget, gratuláltunk nekik és elköszöntünk.

Egy héttel később Kisújszálláson voltunk az Erzsébet Gyógyfürdőben. Egy éve itt ismerkedtem az egyesület tagjaival. Úgy gondolták, hogy egy egész nap, csodálatos környezetben együtt, nem is kell ennél jobb alkalom, hogy egymást megismerjük! Minden ugyanúgy ismétlődött, mint egy évvel ezelőtt. Csak az egyesületünk ott lévő tagjai nem voltak ugyanazok.

Most 19 fővel voltunk jelen. Én akkor is, most is értetlenül álltam egy vélt probléma megoldásának módja előtt. Én tudom, hogy a fővadászunk az égi mezőkről segített nekem, hogy csak a szépre emlékezem később! Volt helyem Hollóné Eszti, Soós tata és a családjuk asztaltársaságában.

Az ebédnél még a mindennapi kenyerekből is kaptam egy szeletet, mert az anyém elfogyott. Nagyon szépen köszönöm utólag is! Az egyetlen alapító tagunkkal Molnár nénivel most első alkalommal tudtam beszélgetni a szülőkről, nagyszülőkről. Kiderült, hogy a dédik, akiket sem én, sem a fiam nem ismert, ők jó szomszédok voltak. A vendéglátóink, a szülők és a sérült gyermekeik csodálatos emberek.

Beszédhibás, de úszni tudó ÉVIKE nyújtotta kezét, hogy a vízben magabiztosabb legyek.

Milyen büszke volt, hogy megdicsértem érte.

A 75 éves, csupa szív, aranykezű masször csodát tett velem és mindenki mással, aki igényelte. Ezt a szolgáltatást és a belépőt a strandra ajándékba kaptuk.

Folytathatnám az élménybeszámolót hosszan, hiszen egész napos program volt. A gyógyvíz hatása, a medencék csodálatos tiszta vize, a közös beszélgetések, a délutáni kávézás, majd a haza utazás Ibolyával, beszélgetés a családról a buszon. Ez mind szép élmény volt nekem, és utólagos névnap ajándék.

A hét közepén a LAÉT ajándékainak is nagyon örültem. Hálásak lehetünk, hogy ilyen sok és szép adomány érkezik a

CIVILEK

községünknek. Sokat dolgozik érte Páldiné Erzsike és önzetlen, lelkes csapata. A dinnyéből csak három helyen vágtam ki egy-egy fél diónyit. A többi csodálatosan édes, finom volt. Nagyon jólesett! Köszönöm szépen.

Másnap a görögdinnyéből is kaptunk egyet, pedig már kétszón értem oda, már pakoltak össze. Ez a fiam kedvence, most az ő köszönetét tolmácsolom. Mióta rokkant nyugdíjasként itthon vagyok, kedvenc öltözékem a nadrág, pólókkal, blúzokkal igen változatosan öltöztet és kényelmes is. Kaptam egyet itthonra, és egy úri darabot is. Már volt főpróba, és sikerem is volt. Köszönöm szépen.

Még egy kedves dolog, ami örök emlék lesz.

Vásároltam egy példányt a Máté Pálné Katika szakácskönyvéből, amit szeretettel dedikált nekem. Katikáékkal hosszú éveikig kertszomszédok voltunk. Itt töltötték a nyarat, a szabadságot a családdal és az unokákkal. A vidámság, a gyermekek játéka, nevetése már csak emlék, hiszen felnőttek már. Ezt az ajándékot is köszönöm.

A sort még folytathatnám: a családom, a kedves ismerőseim jókívánságai, a sok szép virág, hiszen nyár van. Egy csomag kávé, egy kis édesség, stb. Bármi, amit jó szívvel adtak szép ajándék és igyekszem viszonzni.

Ha másként nem tudom, akkor úgy, hogy a községünk lapjában megköszönöm!

Nagy Istvánné Pannika

Urbánné Kelemen Rózsa
A négy évszak kertje

Lehunyt pilláim mögött láttam:
A négy évszak kertje volt, - igen.
Hűvös, bársonyos fűvön jártam
és csordultig telt széppel a szívem.

A Tavasz csokorral kis kezében
mosolyogva lebbent elém.
A Nyár, kissé ledér ruhában
forró sugarát nyújtotta felém.
Az Ősz, hajában szőlőfonattal
illatos gyümölcsöt, nektárt adott.
S a Tél, - nehogy kimaradjon –
csillogó kristálykoronájából
tenyerembe tett egy hűvös Csillagot.

Urbánné Kelemen Rózsa
Világ túl a hegyek fölött

Úgy vágytam rá, hogy szeressetek.
Ne gúnyoljatok.
Ne nevessetek.
Kitárt szívemet kezemben tartva
mentem elétek.
Minden percének örülve, hogy élek.
Mint a gyermek, aki ártatlanul
mindenre rácsodálkozik.
Vágytam a szépre.
A kedves, becéző, simogató kézre.
Úgy éltem köztetek, mint ki álmodik.
Végül fölismerve a farkasvicsort,
torz arcotok az álarc mögött:
Nincs hová bújnom.
A sehohsemvolt álmoképek
messze repültek.
Túl vannak mind, a hegyek fölött.
A MESEK VILÁGA JÓ.
S ha egyszer elvisz az álomhajó,
ott újra melegen simogat majd a fény.
Halkan, dúdolva elringat majd a szél.
Újra élek minden szép, színes mesét.
S a szívárvány átkarol, mint a kedvesét.

Ha szeretnél egy kutyust, vagy cicát...

A Csillagszem Állatvédelmi Alapítvány beszámolója alapján Rákóczi Nagyközség közigazgatási területéről 2008. február 1-jéig 15 db felnőtt kóbor ebet fogtak be, 8 db kölyökkutyát és 3 cicát szállítottak szajoli telephelyükre megbízási szerződésük alapján. Az ebeket féregtelenítet-

ték, veszettség ellen védőoltást kaptak, és az állatvédelmi törvénynek megfelelően gondozzák. 6 felnőtt ebet és 8 db kölyökkutyát örökbe fogadtak, a többi kutya és cica jelenleg az alapítvány gondozásában áll és gazdára vár.

GONDOLATOK

Mecénás nem a zsebét tömi

*Ha már minden vadat lelőttél,
Ha már az összes halat kifogtad
a folyókból,
Ha már az erdőket is kivágtad,
a pénzt fogod megenni?
(Indián közmondás)*

Sokan kérdezik, hogy érkezik hozzánk ennyi támogatás a múzeumba? Miért jönnek magánszemélyek, vállalkozások, vállalkozók egyre többen és segítenek bennünket?

Az elmúlt 28 hónap rá a válasz. 12600 látogató, 26 kiállítás és a vendégek maximális kiszolgálása. A munkánk a 2 év alatt egyre letisztultabb, tehát megtanultuk azokat a fortélyokat, amivel szolgálnunk kell az idelátogatókat. Olyan gyűjteményeket mutattunk be, amit bárhol az országban még a nagy múzeumok is bemutatnának. Ami még nagyon fontos, azok az emberek, akik már az elején velünk voltak, többsége a múzeum mellett azóta is kiáll, tehát van egy bázisunk és ezekhez a támogatókhoz csatlakozott már 35-40 vállalkozás.

És ami jelzi ennek komolyságát, külföldről is csatlakozott hozzánk támogató. Az, hogy megkerestek úgy is, hogy „elvinnék” frekventáltabb városba a múzeumot, ez is igaz, persze mi Rákóczi falván élünk és nem is gondoltunk rá, hogy máshol legyen a gyűjtemény, még akkor sem, ha értékrendekkel több látogatót biztosítanának.

Kérdezik, ha pénzt nem hoz, mert tényleg nem hoz, akkor mi a cél? Azt gondolom a Gorovék, Novotnik is még adtak a településnek önbecsülést és még a Tsz is próbált, ha groteszk módon is, de volt abban is valami összetartó erő. A rendszerváltás után 20 évvel nincs a falunak arca, mert a gyümölcsfáról az egész ország Rákóczi falváról beszélt és nagyon jó érzés volt hallani, mennyire becsülték azt a minőséget, amivel mi rendelkezünk.

Már a településen elindultak kezdeményezések és ennek része a múzeum. Bebizonyosodott, nem számít hol van, van-e jó út, meg sok minden, ha valami jó, azt az érdeklődők megnézik. Még akkor is, ha 300 Ft a benzin. 24 országból fogadhattunk vendégeket, a fél világot beutazták a macik. Ezek mind azt jelzik, érdemes támogatni a múzeumot és az életében részt venni, hiszen ezzel nem egy személyhez kötik, hogy ki gyűjtötte össze a macikat, hanem Rákóczi falván található annyi régi játékmaci, ami a világon is kevés helyen és Európában 3-4 városban.

Mecénás római polgár 2000 éve már tudta, a kultúra az egyetlen dolog, ami előreviszi a világot. És igaza volt.

Balázs Antal

Nostradamus Hősmentes övezet 2008.

I. Egy hétig esik az eső és milliárdokat számolnak el „védekezésre”, de senkinek nem jut eszébe ott FENT, a víz lefelé folyik.

II. A médiumokban a szerkesztők csak negatív híreket etetnek velünk, azt hiszem már „jól laktunk”. Ezután ott-hon a családnak „fözzenek”.

III. Sávoly mellett épül a Balatonring, Bajnai miniszter a Hajdúlétnél megmaradt libazsirt építteti a pályába, így talán nem lesz csak 3-4-szer drágább, mint bárhol a világon.

IV. A szemétkommandó nem kutakodik a kereskedelmi TV-kben, mert nincs annyi teherhajónk, amivel Amerikába vissza tudnánk hordani azt a rengeteg szart, amit ők filmnek adtak el nekünk.

V. Lagzi Lajcsi a király TV vezére akar lenni, ajánlomeki segítőnek Pákót, Győzikét, Dundikát, mert még lesz ennél rosszabb is.

VI. Jövőre lesz 20 éve „rendszer váltottunk” és kiderült, nem tudunk a demokráciával mit kezdeni. Szálasi testvér és Rákosi pajtás azért csak nem kellene, hogy visszajöjjen.

VII. 5 arany, 4 ezüst, 7 bronz! Ja, 2012 London.

ÜNNEPELÜNK

Meghívó

Rákóczifalva Nagyközség Önkormányzata
tisztelttel meghívja Önt és családját a
2008. augusztus 20-ai községi megemlékezésre.

16.00 órakor a Hősök parkjában (Szabadság tér)
Emlékezzünk együtt az

1944-es bombatámadás rákóczifalvai áldozataira!

Gyertyagyújtás, a kegyelet virágainak
elhelyezése
Közreműködik a Jubilate együttes

16.30 órakor a katolikus templomban

Mise és kenyérszentelés

Szolnoki Jubilate Együttes:
Szent István-napi koncert

18.00 órakor a katolikus templom előtt:

Megszentelt kenyér kiosztása

Közreműködik:
Milosits Dániel, Rákóczi Néptáncgyüttes tánc-
sai és a Búzakalász Citerazenekar

NAGYVILÁGBÓL

Zarándokúton Izraelben III.

Már esteledett, amikor Jeruzsálembé érkeztünk. A búcsúzó Nap sugarai még megpihentek a hegyoldalakon, de az árnyékok már szokatlanul hosszúra nyúltak. Galileából jöve fáradtan tekintgettünk a szent városra, mégis mindnyájan rögtön mindent tudni akartunk róla. Magam is valami ismeretlen feszültséggel ugráltattam szememet egyik helyről a másikra. Szinte bosszantott, hogy nem találtam olyan pontot, ahonnan ráláthatam volna a város egészére. De hogyan is találhattam volna, mikor Jeruzsálem a Judeai-hegyek szívében, mély szakadékok, kisebb völgyek, dombok, hegyoldalak, magaslatok és mélységek között helyezkedik el. Egyszóval az első benyomásom az volt, hogy elbújt előlünk a város. A második meg az, hogy bár csak részleteket láttunk, mégis igaz a régi mondás, miszerint a világ tíz mérő szépséget kapott, s ebből kilenc mér Jeruzsálemnek adatott. Aztán az is átvillant az agyamon, hogy valaki azt írta róla: Jeruzsálem egyszerre valódi város és túlvilági fényben ragyogó mesebeli táj. A világ közepe, amelynek nem geodéták, hanem egy eszme koordinátái határozták meg a helyzetét.

Közben az autóbuszunk befordult a szállodánk elé. A Kneszet (izraeli parlament) közelében a Park Hotel várt ránk.

Szobánk ablakából a főleg zsidók által lakott Újvárosra láttunk. Meg egy karcsú, bárka formájú hídra, amelyet az a Santiago Calatrava tervezett, akinek különleges épületeit néhány évvel ezelőtt a spanyolországi Valenciában csodáltuk meg. A híd, mint később megtudtuk, afféle jelkép akar lenni Jeruzsálem nyugati felében, mint a Sziklatemplom az óvárosi részben. Természetesen első látásra rögtön megtetszett, de azért nagyobb kíváncsisággal az Óváros felé tekintettem. Aztán jött a másnap, a harmadnap, a negyednap, s a négyezer éves szent város egymás után tárta elénk a szépségeit. Hogy közben akár 400 lépcsőt is meg kellett másznunk naponta, ugyan kit érdekelt. A fontos az volt, hogy egyszer csak ott álltunk a Moriá-hegyen (Ábrahám Istennek engedelmessége itt akarta feláldozni fiát, Izsákot, és Salamon király Kr. e. 970 körül itt építette meg az első szentélyt. Majd a babilóniai

fogság után a zsidóság itt építette fel a második templomot), s előttünk teljes pompájával kibontakozott a leírhatatlanul szép Sziklamecset és az ezüstkupolás Al-Aksza-mecset. A Moriá- vagy Templom-hegy ugyanis manapság a mohamedánok szent helye. Lassan ezerháromszáz éve, hogy vallásos zsidó oda nem teszi be a lábát, mert a második szentély elpusztítása óta a Templom-hegy rituális értelemben a zsidók szerint tisztátalan.

Csak a hegy köré épített egykori támfal nyugati részéhez, az úgynevezett Siratófalhoz járnak imádkozni. Mit mondjak, döbbenetes élmény volt a 2,5-15 tonnás hatalmas kőtömbökből épült fal előtt látni a hajlongó izraelitákat. Sokak közöttük hagyományos hászid öltözképekben volt. A plusz negyven fok ellenére prémszegélyes, széles karimájú fekete kalapban, fekete térdnadrágban, fehér harisnyával, fekete kaftánszerű bársonykabátban, s ingre húzott imaköpennyel. Természetesen a fal jobb oldalán, az asszonyok számára kijelölt területre magam is odamentem, s testközelből láttam az imádkozó nők – fiatalok és öregek – messze múltba merengő tekintetét.

Ugyanazt az áhítattal vegyes szomorúságot véltem felfedezni a szemükben, mint néhány száz méterrel odább, a Via Dolorosán, a keresztényekében.

Via Dolorosa. Hát igen, ez a Fájdalom Útja, Jézus Krisztus keresztútja.

Alig több mint nyolcszáz méter az egykori Antónia erődtől a Golgotáig. Kanyarogva vezet az Óváros sikátorain át, de micsoda út! Rajta egykor az Isten fia járt. Keresztet cipelt, lerogyott és újra felkelt. A szeretet nevében szenvedett és meghalt az emberiségért. Ki így, ki úgy éli át a lelki élményt. Én leginkább arra gondoltam, hogy a járda, az épületek már bizonyára nem azok, mint Jézus korában, de a Mester tanításai nem múltak el. Kétezer éve formálják az emberiség történelmét. Közben templomok, s vagy harminc kolostor között haladtunk, és átszeltük az Óváros arab negyedét. Körülöttünk a boltíves utcán keleti bazár, zsvajgó tömeg, árut cipelő szamarak, burnuszos vízzipázó öregek, mediterrán elevevény volt. Másfelől reverendás papok, sza-

NAGYVILÁGBÓL

kállas szerzetesek, apácafityulák és ájtatosság. Szóval eleven színes keleti kavalkád. Elcsendesedésre, lelki elmélyülésre nem igazán alkalmas terület. Számomra ezt sokkal inkább az Olajfák hegye, tövében a Gecsemane kerttel, jelentette. Az Ószövetség népe innen figyelte az Újhold megjelenését, ide menekült Dávid király, s a hagyomány szerint a második templom pusztulásáig itt lakott az Úr szelleme is. Nyugati lejtőjéről pompás kilátás nyílik az aranyban csillogó Óvárosra, a Templom-hegyre és a Kidrom-völgyre. Jézus is innen pillantotta meg a várost mielőtt azon a pálmaágas vasárnapon bevonult Jeruzsálembe. Ki tudja, alant a Gecsemane kertben, azok a göcsörtös, matuzsálemi korú olajfák valamelyike talán árnyékot is adott neki.

Igen, ott az Olajfák hegyén sok minden átviharzott a lelkeimen. A kánaánita jebusziaktól kezdve mintegy négyezer év történelme. Népek és vallások, hősök és névtelenek, drámák és tragédiák. S mindenképp az, hogy igaza van annak, aki Jeruzsálemről így beszélt: „Évezredek megpróbáltatásain át annyi eszmei és erkölcsi erőt, fényes gondolatot, életet óvó, jövőt felismerő emberi tapasztalatot és bölcsességet ringattál, hogy ha elfelejtenék Jeruzsálem, lemondanék arról, hogy van remény.” Éppen ezért Jeruzsálem mélyen bevésődött a szívembe, s most már mindig büszkén viselem a Jeruzsálemi Zarándok megtisztelő címet. A szent városban töltött utolsó esténken ugyanis férjemmel együtt megkaptuk a város polgármestere és az izraelita turisztikai miniszter aláírásával és pecsétjével azt a díszes tanúsítványt, amelynek szövege így hangzik: „Ezen oklevél tanúsítja, hogy Czirmayné Kocsis Róza és Czirmay Árpád a Biblia hívó szavának eleget téve eljutottak Jeruzsálembe, a szent városba, Izrael fővárosába, ezáltal jogosultak a Jeruzsálemi Zarándok cím viselésére. „

2.

Persze nemcsak Jeruzsálembe jutottunk el, hanem zarándokutunk második felében Izrael délebbi területeire, a Holt-tenger vidékére is.

Arrafelé már nem egyszerűen meleg, hanem igazi szubtrópusi időjárás fogadott bennünket. Ott a rekkenő hőségben úgy tűnt, hogy már nem is izzadunk. Pedig csak az történt,

hogy a verejtékünk azonnal elpárolgott rólunk.

Micsoda ajándék volt, amikor Qumránban bemehettünk a légkondicionált vetítőterembe, hogy megnézzük az esszénusokról szóló filmet!

Qumrán egyébként egyike volt annak a hat városnak, amelyek a bibliai időkben a Judeai-sivatagban alakultak ki. A Holt-tenger nyugati partján emelkedő kopár hegynyúlványon fekvő település egykor a Jeruzsálemet Arábiával összekötő Só-út mentén kínált pihenőt a karavánoknak.

Egyidőben a közösségi életformát gyakorló ókori zsidó szekta tagjai, az esszénusok lakták. Ők rejtették a kősvatag barlangjaiba azokat az iratokat, amelyeket ma holt-tengeri tekercekként tart számon a bibliai tudomány.

Manapság ezek képezik a legrégebbi Bibliai-kéziratokat.

Aztán közvetlenül a Holt-tenger partján tovább haladtunk délnek.

Balról a tenger kékeltet, itt-ott vakítóan fehér sóoszlopokkal, minden képzeletet meghaladó formákkal, jobb oldalon pedig égbe nyúló, kopár vörös sziklafalak, szurdokok, vádik kísérték bennünket. Míg nem a Holt-tenger délnyugati csücskénél Massada, a sivatagi erőd várt ránk.

Massada romjait 1838-ban fedezte fel egy amerikai kutató. A Holt-tenger fölé emelkedő magányos hegyen mintegy 2000 évvel ezelőtt Jehonátán emeltetett erődöt, hogy uralhassa az Arábia és Belső-Ázsia felé haladó karavánutakat. Fellegvára szinte megközelíthetetlen volt. A magányosan emelkedő lapos tetejű hegyet ugyanis meredek sziklaszirtek választják el a Judeai-sivatag platóitól. Később Herodes folytatta az építkezést.

De ő nemcsak erődítési munkálatokat végeztetett, hanem ragyogó három szintes palotát is emeltetett a hegycsücs északi oldalán. A lélegzetelállító hatalmas erődítmény ma az izraeliek egyik legmegrendítőbb zarándokhelye. A római korban ugyanis a zsidók áldozatvállalásának és szabadságküzdelmének jelképévé vált.

Czirmayné Kocsis Róza

IFJÚSÁG

Nyarylunk, de vajon hol?

Nyár van, tehát ebből következik, hogy jó lenne valahova elmenni nyaralni. De vajon hova? A fiatalok körében igen érdekes ez a téma. Hiszen elmegyünk a családdal, de milyen jó szórakozás is az, ha a barátokkal utazunk el pár napra és szakadunk ki a megszokott hétköznapokból. De arra is kell gondolni, hogy megfelelő helyet válasszunk anyagi szempontból is, és a szüleinket ne verjük nagyobb költségekbe. Ezért fiatalokat kérdeztem meg, és érdeklődtem a véleményükről ezzel kapcsolatban. Elmondták a véleményüket és a saját nyári tervüket, valamint a maguk megálmodott uti célját.

Bagi Béla, 20 éves

Milyen lehetőségeik vannak a nyaralásra a fiataloknak?

Úgy hiszem, akinek van pénze eljuthat bárhova! Legközelebbi hely a Balaton, ahol a magyarok többsége előszeretettel nyaral, hiszen az embereket vonzza a vízpart és a rengeteg program. Én több alkalommal is voltam már ott. Viszonylag olcsón kijön az ember az egészsből, ha tud csoportot szervezni és ezzel a költségek megoszlanak. Általában így maximum 25000 Ft és a költőpénz személyenként. De az országon belül rengeteg helyet tudnék még mondani, ahova érdemes eljutni fiataloknak és időseknek egyaránt.

Te hova és kivel mész idén nyáron nyaralni?

Idén a barátaimmal készülünk Horvátországba, Split-be. Ez is viszonylag olcsón kivitelezhető, maximum 35000Ft.

Köszönöm, hogy válaszoltál kérdéseimre! További kelles vakációt!

Anonim, 17 éves

Milyen lehetőségeik akadnak a fiataloknak a nyaralásra?

Szerintem a legtöbb fiatalnak, csak a belföldi nyaralásra telik, ha a barátaiival megy, amit a nyári munkából tud fedezni, vagy pedig év közben is folyamatosan félre tesz, bár inkább a legtöbbben dolgoznak a nyáron, és augusztusra időztetik a nyaralást. Sajnos a belföld sem kifejezetten olcsó, de még mindig megfizethetőbb, mint egy külföldi utazás. Nyáron a legkeresettebb helyek a Balaton, Velencei-tó és környéke. Bár sokan utaznak a hegyekbe pihenni. De mindenkinek más jelenti a kedvező nyaralást, de aki elmegy nyaralni, legyen az fiatal vagy idősebb, ugyanannyi az anyagi vonzata.

Te hova mész idén nyáron nyaralni és kivel?

Én a családommal megyek majd a Balatonra augusztus közepén, és remélem az időjárás is kedvezni fog nekünk.

Melyek azok a helyek, ahova szeretnél eljutni?

Sok helyre szeretnék eljutni belföldön is, bár inkább külföldben gondolkozok. Például nagyon szeretnék eljutni Spanyolországba és Olaszországba, de ez valószínűleg akkor fog megvalósulni, ha pár nyarat átdolgoztam, nem szeretném, hogy a szüleim fizessék.

Köszönöm, hogy válaszoltál kérdéseimre! További kelles nyarat kívánok!

Anonim, 19 éves

Szerinted milyen lehetőségeik vannak a fiataloknak a nyaralásra?

Azok a fiatalok, akik biztos anyagi háttérrel rendelkeznek, és van mit a tejsze aprítaniuk, azok könnyen vannak, hiszen megvalósíthatják a megálmodott uti célt. Viszont akadnak olyanok is, akik nem engedhetnek meg maguknak mindent, nekik kedvezőbbek a belföldi nyaralóhelyek, amik olcsóbban kijönnek, de akadnak azok között is magasba szökő árak. Ha mindenképpen vízparta akarnánk jutni belföldön a Balatont, Velencei-tavat és a Tisza-tavat javaslom, külföldön pedig a horvát és a bolgár tengerpartot, melyek kevesebb pénzből kijönnek, mint egyéb országokban. Akik pedig nem kívánnak vízparta utazni, azoknak akár a magyar hegyek, akár a Kárpátok vagy az Alpok felejthetetlen élményt nyújtanak. De a fiatalok nyaranta sokat járnak zenei fesztiválokra, mint a Sziget Fesztivál vagy a Szegedi Ifjúsági Napok.

Te hova mész nyaralni idén nyáron, és kivel?

A családommal a horvát tengerparton jártunk júliusban, ami már bevált hely nálunk. Barátokkal viszont voltunk egy hosszú hétvégén a Balatonon és majd augusztus vége fele a hegyekbe utazunk pár napra. És voltunk nem egyszer sátorozni is, amire a Tisza-part is nagyon alkalmas, az árvizet leszámítva.

A jövőben merre szeretnél eljutni?

Őszintén szólva, majd ha lesz saját keresetem, szeretném beutazni az egész világot. Szeretnék eljutni Amerikába, Egyiptomba, Ausztráliába, Japánba és egész Európát be szeretném járni. De mind közül legjobban Franciaországba és Angliába vágyom.

Köszönöm, hogy válaszoltál kérdéseimre! További kelles nyarat kívánok!

IFJÚSÁG

Hurrá nyaralunk!

Megkérdeztem pár fiataalt, így a nyár végéhez közeledve, hogy hogyan töltötték a Vakációt, találtak-e valamilyen nyári munkát, illetve miket terveznek még erre a kis, bár aranyat érő időre és végül, hogy várják-e már az iskolát...- bár erre talán a válasz egyértelmű.

A következőket egy 16 éves gimnazista lány, Réka mondta:

-Amikor még nagyon jó idő volt sokat voltam a Holt-Tisza parton, a barátaimmal lebicikliztünk, és ott töltöttük el az időt egy kis fürdéssel, horgászással, esetleg közös főzéssel... Nyaralni még majd most megyünk a családommal augusztus közepén, tehát a tűzijátékot majd a Balatonon nézhetjük. Próbálkoztam nyári munka keresésével, de mivel még csak a nyár végén töltöm a 16-ot, ezért nem akadt semmi. A szünet túlnyomó részét a barátaimmal töltöttem, Szolnokra járunk be szórakozni, hiszen itt sajnos kevés a lehetőség.

Arra a kérdésemre, hogy várja-e az iskolát így felelt...

-Hiányoznak az osztálytársak, de egy gimnazista diák ilyet sosem mondana. Ettől eltekintve néha tényleg hiányzik (szeretem betegre tanulni magam), jó lesz szeptemberben újra látni a sulimat.

Egy 18 éves, szintén középiskolás fiú, Gábor így felelt:

-Lényegében a nyaram más szemszögéből unalmas lehetett, de számtalan olyan aprósággal egészült ki, amitől nem vált azzá. Többek között klubtalálkozókon vettem részt, fogadott rokonokra tettem szert- ezen úgy gondolom annyit ért, hogy új és mélyebb barátságokra-, előléptettek az ország legnagyobb goth közösségi oldalán adminisztrátornak, és készülök a 2009-es IV. Magyar Alkalmazott M érnöktudományok országos versenyére. Nyaralni sajnos semerre sem voltam, a szüleim utaztak el két hétre, így az egész ház csakis az én birodalmammá változott, tulajdonképpen kárpótlásnak ez is jó volt. A diákmunka központok sajnos nem tudtak munkát adni, de folyamatosan ostromlom őket, tehát jövőre remélem nagyobb szerencsével járok.

A nyár elkövetkezendő része? Hát úgy érzem titkárnőt is fogadhatnék annyira zsúfolt ez az egy hónapom, az ismerősökkel, a tanulással és egyéb sajátlagos munkával.

Az iskolavárással kapcsolatban pedig csak ennyit mondott: Ugyan már! Az még messze van ...

Kövér Nikolett

EGYENESEN AMERIKÁBÓL

Visszaemlékezés a falumra – 1944-től 1955 évekre

(Bombázás, orosz megszállás)

VISSZAEMLEKEZÉS A FALUMRA – 1944-től 1955 évekre

(Bombázás, orosz megszállás)

Mint azt előző számunkban ígértük, folytatjuk Erdei Abdon, Amerikában élő honfitársunk visszaemlékezéseinek közlését. Sajnos az egyes alcímek alatt is az újság terjedelméhez kell igazítanunk a részleteket, így kénytelenek vagyunk azokat – lehetőleg a logikai folyamat betartásával – rövidebb folytatásokban közölni. Íme harmadik rész (az írásmódot továbbra is egy az egyben közöljük, nem javítva az esetleges helyesírási hibákat, a hitelesség érdekében):

Most még egy nagyon furcsa, majdnem lehetetlen történetet kell hozzá kapcsolni a már előbb elmondott élményeimhez. Ez pedig itt történt amerikába.

Nem is tudom hol kezdjem. Kezdem ott, hogy ezelőtt 11 évvel nyugdíjba mentem, 63 éves koromba. De ugye, mit csináljon egy 63 éves egészséges ember. Nagyon untam magam.

Panaszkodtam egy ismerősömnek, oda se neki, feleli. Miért nem bérelsz egy darab földet itt a közeli templomtól, kertészkedj.

Telefonáltam is a templomba, informáltak, hogy lehet bérelni. 100 négyszögölt, 5 dollárért. Én mindjárt béreltem 200 négyszögölt, két parcellát, ez fel is lett szántva, nekem csak be kell vetni. Még tudomásomra adták, hogy áprilisba lesz felszántva és egy táblán ki lesz hirdelve, melyik az én két parcellám. Alig vártam, hogy április eljőjön. Mentem megnézni hol van az én 2 parcellám. Meg is találtam a táblán, az én számom 87 és 85. Mindkettő mellett a nevem ERDEI. Csodálkozásomra a mellettem levő 86 parcella mellett a név KOVÁC. No fene, ez magyar névnek hangzik, de hova lett a „S” KOVÁCS. Később megismertem Mr. KOVAC-ot.

-Kérdeztem nem-e magyar származású.

-Az vagyok feleli, apám magyar, anyám ukrán.

Az első világháború után jöttek amerikába.

Sajnos azt mondja, se magyarul, se ukránul nem tanították meg. Én aztán minden nap a kertembe voltam. Johannes volt a keresztneve, csak szombaton és vasárnap jött.

Ebből az ismeretségből sült ki, hogy se ő, se én nem értünk a kertészkedéshez.

Volt ott vagy 160 parcella, de olyan két rossz kertje senkinek se volt, mint a miénk.

Talán egy hónapi ismeretség után, egyszer azt mondja, tudja én már voltam egyszer Magyarországra.

Ne mondja, hogy jutott el oda, rokonai nincsenek ott, beszélni se tud.

Hát az úgy történt, hogy 1944-ben, húsz évesen, behívtak katonának. Szerencsére engem nem vittek a frontra. Egy ki-képzésen mentem át.

Képezték ki az embereket, hogy a háború végeztével hol vannak a háború alatt lezuhant repülőgépek személyzete el-

temetve. Az életbe maradtak névsorát a német jelentésekből tudták. A halottakról csak azt tudták, hogy ekkor vagy akkor légítamadásnál hány ember vesztette életét a lezuhant gépeken.

Úgy hogy 1945 nyarán adtak 500 dollárt egy dollárosokkal, és egy listát a légierőtől, hogy hol és mikor hány ember vesztette életét. Így aztán jártam a részemre kijelölt helyezet, városokba, falvakba kérdezgettem embereket, főleg a papot, azok legtöbbje tudott kicsit angolul. Adtam mindegyiknek egy-kért dollárt, nagy pénz volt az akkor.

Hát így jutottam el Magyarországra.

No hát Mr. Kovác akkor biztosan az én falumba is eljuttott. Hol lakott maga. Szolnok mellett egy kis faluból való vagyok és tudom, hogy ott is eltemettek három pilótát. Szolnok ismerős név, azt hiszem 5-6 faluba is találtam eltemetett pilótákat a környéken.

Most már emlékszem, a név ismerős, a térképen városnak volt feltüntetve, de az egy ronda hely.

Fele szét volt bombázva, a másik fele nádtetős, 500 éves, tyúkólnál is rondább épületek.

Egy folyó partján van, amin a híd fel volt robbantva, ladikkal mentem át, hogy eljussak egy faluba, ami a folyó másik oldalán volt, Szolnoktól 6-7 km-re.

Meg is találtam három eltemetett katonát, beadtam a jelentést, hogy elvitték-e vagy sem, azt nem tudom, nekem csak az volt a kötelességem, hogy keressem meg és jelentsem.

Elvitték, feleltem, mert én abból a faluból való vagyok, tudom, hogy elvitték.

Micsoda véletlen, hogy két ember 60 év után és 6000 km távolságra összetalálkozik, egyik aki látta az eltemetetteket, a másik, aki kereste.

Ez után a beszélgetés után erről a témáról nem igen esett több szó.

De mit ad isten, egy napon Johan mosolyogva mondja, hogy neki van egy nagy élménye Magyarországról. No már meg ez mi lehet.

Rettenetesen titkos pofát vág, megesküdtem, hogy el ne mondjam senkinek, főleg a feleségének, mert ezt még ő soha senkinek el nem mondta.

Bolond ez a Johan, ne mondjam el a feleségének, sohase láttam, nem ismerem még látásból se.

(Előbbi beszélgetésünk folyamán észre vettem, hogy nagyon fél a feleségétől.)

No mondd Johan, mi az a nagy élmény.

Hát tudod, akkor ott oroszok voltak (bár ne tudnám) és nem engedtek engem csak úgy utazgatni ide-oda. Adtak mellém egy orosz tisztet, egy női főhadnagyot, hogy tartson szemmel, amerre mentem, ő is jött. De tudod, ez egy olyan csinos lány hadnagyocska volt, hogy az ember megbolondult, ha ránézett.

Folyt a nyálam, mint a kan kutyáé.

EGYENESEN AMERIKÁBÓL

(Én nem ilyen csinos katona nőkre emlékszek, kövérek voltak, akkora mellekkel, mint a tehén. Be voltak burkolva pufajkába, így még ha csinos is volt, nem lehetett látni.)

Nem mertem kezdeni vele semmit, mert hogyha valamit csinálunk és kitudódik, ötlet viszik Szibériába, engem a katonai börtönbe.

De egyszer már nem emlékszem hol, egy késő délután nagy vihar, eső ért bennünket egy elhagyott vidéken. Legközelebbi város 20-30 km.

Beszorultunk egy tanyára, más nincs a közelbe, az eső zuhog, itt kell eltölteni az éjszakát.

A paraszt dollárokért kizavarta az anyát és a gyerekeket az első szobából, szalmára feküdtek a kamrába.

Vacsorát kaptunk, még bort is, sok bort.

Eljött a lefekvés ideje, így van ugyan kettő, de egy szobába. Udvariaskodtam, menjen be vetkőzzön le és oltsa el a lámpát. Habár az nem volt lámpa, csak egy kanóc égett. A gazda restelkedett, nem lehet petróleumot kapni.

A hadnagyocská bizony nem udvariaskodott, behúzott a szobába és belülről bezárta az ajtót.

Mondhatom nem sokat vagy semmit se aludtam azon az éjszakán. Reggel aztán a másik ágyat is szétbontotta, hogy a paraszt ne tudja meg, hogy két ágyért fizettek és csak egybe aludtak.

A paraszt asszony figyelmes volt, mintha előre látta volna a történetet, betett egy bidlit is az ágy alá.

Ez a lány ettől kezdve nem akart mást csinálni, csak szerelmeskedni. Akár hol jártunk, mindig az esti szálláson volt az esze, még nappal is.

Leckéztetett, miért töltöd az idődet halott kereséssel, élőké az élet és már kezdett vetkőzni.

Így ment szeptember végéig, mikor is én parancsot kaptam, hogy jelentkezsek a követségen, munkám befejeződött.

A búcsúzkodás két éjszaka tartott, el is fáradtam.

Három napig utána csak vánszorogtam.

Búcsúzáskor egy fényképet adott magáról, itt van, nézze meg és olvassa el mi van a hátuljára írva, én nem tudok oroszul.

Ezzel 7 X 6 centis képet nyújt át.

Én se tudok oroszul, csak amit az egyetemen kényszerrel belém vertek.

Nézem a képet, ez egy kihívóan szép lányt ábrázol, katonaisztizti egyenruhába.

Nagyon meglepett, ilyen szép lányt ritkán lát az ember, szép mint egy filmszínésznő.

Nézem a hátulját, majd seggre estem, tiszta szép magyar írással búcsúzott a hadnagyocská.

Jhon egyetlen szerelmem, tudom, hogy nincs remény, hogy mink valaha az életbe találkozzunk. De én soha de soha nem foglak elfelejteni. Örök szeretettel Ilona.

Mikorra végére értem az olvasásnak látom, hogy Jhon szemei megnedvedtek.

Nem is akartam többet beszélni róla, de azért felvilágosítottam, hogy a lány orosz tiszt volt, de nem volt orosz, kárpatjai magyar volt.

Te is Kárpatjáról származol, talán szegről végről rokonok is vagytok.

Többet sose beszélünk erről. Jhon aztán egy pár év múlva feladta a kertészkedést. Sokáig nem láttam, úgy két éve találkoztam vele egy nagy élelmiszer üzletbe, nem ismert meg, tíz percig tartott míg végre megismert. Mondja, hogy beteg, agyelmeszedésbe szenved, ami sajnos nagyon el van terjedve az idősebb embereknél, főleg a férfiaknál, orvosság nincs rá.

Ezért is sietek megírni az élményeimet, mielőtt az én agyam is elmeszesedik, jóval fölül vagyok a hetvenen és mielőtt elfelejtek mindent.

Abdon Erdei

Olvasói levél

A szolnoki NAPSUGÁR GYERMEKHÁZ-ban három héten át tartó

„RÉGI IDŐK KONYHÁJA” címmel kiállításom volt.

A szép számú látogatók és főleg a vakációzó gyermekek örültek „a sohasem látott” falvédőknek, kb. 40 darabos háztartási eszközöknek; a régmúlt időket idézve.

Két alkalommal kézimunka foglalkozást is tartottam kis-lányoknak, de volt két lelkes fiú érdeklődő is.

A SZOLNOKI TELEVÍZIÓ Aktuális műsorában készített riportot, majd július 2-án, itt Rákóczi falván a stáb felvette és bemutatta az EMLÉKHÁZUNK egész gyűjteményét, amit KOROM ÉVA: Különóra c. műsorában láthattunk. Mi – férjemmel – úgy érzem, hozzájárultunk nagyközségünk hírnevéhez, ezen alkalommal is!

Máté Jánosné Szekeres Júlia

JÓ TUDNI

„Aloe Vera – a Gyógynövények Királynője, az életem része”

Hernádi Jánosné (Erzsike, Böbe ki hogyan ismeri, szólitja) 1970-ben végzett fodrászként. Szakmáját mai napig szereti, évekkal ezelőtt azonban komoly probléma lépett fel: a kémiai anyagokra való érzékenysége miatt allergiás asztmája lett. Ekkor egy olyan termékcsaládot ismert meg, mely az aloe vera értékét használja fel, és az nemcsak a betegségén segített, hanem az egész életmódját is megváltoztatta. Erről beszélgettem vele.

- Hogyan ismerkedett meg az aloe vera alapú termékekkel?

- Körülbelül 10 évvel ezelőtt itt Rákóczipalván a Faluházban termékbemutató volt. Igazából nem is gondolkodtam azon, hogy miről van szó, ismeretlennek tűnt a téma, pedig jobban jártam volna, ha már ekkor figyelek. Hamarosan előjött az allergiám, ami a munkámban is hátráltatott. Maszk, gumikesztyű, kínlás. Persze a vendégeim is látták ezt, az egyikőjük tanácsolt egy terméket, melyet szerezzek be minél hamarabb. Soha nem felejttem el, hogy pár napra rá telefonon kerestek, ugyanennek a terméknek egy újabb bemutatójára hívtak. Mivel nyitott vagyok az új dolgokra, belevágtam. Napról napra jobban éreztem magam, könnyebben lélegeztem, szinte tünetmentessé váltam. Ha akkor a Faluházban jobban érdeklődtem volna! Igaz, nem hívták fel eléggé a figyelmet erre a csodálatos növényre.

- Gondolom, ezek után teljesen elmerült ezekben a termékekben.

- Egyszerűen imádom az aloét! Nem véletlenül nevezik a Gyógynövények Királynőjének. Már az ókor civilizációi is ismerték, használták. Maga Kolumbusz Kristóf pedig megjegyezte, hogy az ember életében négy növény játszik szerepet: a búza táplálék, a szőlő megörvendezteti a szívet, az olíva harmóniát szerez, az Aloe pedig egészségessé tesz. Az 1980-as években az Egyesült Államokban egy cég és ennek alapítója arra tette fel a kérdését, hogy ezt a növényt a lehető legtöbb emberhez eljuttassa. Egyedülállóan minden folyamatot ők végeznek, a természetstől a forgalmazásig. A legfontosabb, hogy a folyamatos kutatásoknak köszönhetően, egy olyan természetes alapanyagú stabilizálót hoztak létre, melynek segítségével az aloe géljének hatóanyagai nem sérülnek, az ebből előállított termékek pedig 4 évig elállnak.

- Legfőképpen mire használhatók ezek a termékek? A betegségek gyógyítására, megelőzésére, egészségmegőrzésre vagy esetleg mindre egyszerre?

- Nem tudom elégszer elmondani, hogy ez a növény csodálatos. A termékek széles skálájának köszönhetően sokoldalúan használható, és kellene is használni! Az aloe vera 4-5 évig növekszik, míg a benne lévő hatóanyagok „beérnek”. Meleg éghajlaton, hatalmas ültetvényeken termesztik. A leveleiben található gél, zselés anyag csodálatos hatóanyagokkal rendelkezik, ezt használhatjuk ki. Hatásai közül csak párat említek: ha megisszuk, erőteljes méregtelenítő hatása

van. Például gyomor- és májbetegség problémáin segít világszerte. Segíti a sejtkepződést, serkenti a hámsejtek megújulását, bőrgyógyászati problémákon segít, műtéti hegeknel a bőr regenerálódását gyorsítja. Rendszeres gyógyszerekkel is fogyaszthatják, hiszen mellékhatásmentes. A gyógyszerek rossz hatását közömbösíti, a jókat felerősíti. Öngyógyító folyamatot segíti nagy mértékben a szervezetben.

- Aki kicsit többet szeretne megtudni ezekről a termékekről, és ki is szeretné próbálni, hova fordulhat segítségért?

- Saját betegségem révén megismertem ezeket a termékeket, majd én magam is a forgalmazók közé léptem. Olyan nagyszerű céget képviselek több ezer termékforgalmazóval együtt, mely hazánkban 11 éve jelen van, és a világ 130 országában képviselik kiváló eredményekkel, mely az embereknek azt a lehetőséget nyújtja, ami által megőrizhetik az egészségüket, és megfelelően törődhetnek szervezetükkel, hiszen az egészség a legnagyobb kincs. Forduljanak hozzám bizalommal, hogy megoszthassam Önökkel ismereteimet!

- Köszönöm a beszélgetést!

- Én is köszönöm a lehetőséget!

Hably Dóra)

Az Ön egészségéért és szépségéért

Hernádi Jánosné

termékforgalmazó

Rákóczipalva Toldi út 61.

Tel.: 56/441-203

KÖZTÜNK ÉLNEK...

Kecskebéka (*Rana esculenta* L.)

Rendkívül közismert ez a békafaj. Egész Európában megtalálható, kivéve a Pireneusi-félsziget és Skandinávia északi része.

Kifejlett példányai 8-9 cm testnagyságúak.

Hátoldaluk élénk zöld, vagy szennyes barnászöld, amit fekete vagy barna foltok díszítenek.

A gerinc fölötti sávon sárga csík húzódik.

Hasuk fehér, vagy sárga. A hímek szájjugai mellett hosszúkas rés található, amelyben tágulékony hanghólyagok helyezkednek el. Nász idején ezt fújják fel hatalmasra.

Május-júniusban párzanak. Petéiket vízbe rakják, kisebb-nagyobb csomókban úsznak a felszín alatt fűrtökben. A kifejlett lárvák (ebihalak) 5-7 cm hosszúak. Átalakulásuk szeptemberben történik, amikor elveszítik farkukat és uszonyaik lábakká fejlődnek.

A kecskebékák a vizek közelében vadásznak, főleg repülő rovarokra, férgekre, gilisztákra.

Idősebb korukban szívesen befogják a vízben úszó lárvákat, halivadékot is.

Emiatt tógazdaságokban, dísztavakban nem ajánlatos ha túl nagy a létszámuk.

A kertünkben lépten-nyomon találkozhatunk rokonával a varanggyal. Rendkívül hasznos segítőink ők a kertészkedésben, ha kipusztítanánk, a rovarok elárasztanák a földet, s óriási katasztrófa lenne a világon.

Hazánk valamennyi békafaja védett!

Óvjuk és vigyázzuk őket, rajtuk is múlhat, hogy lesz-e jövőnk e kék bolygón.

Ulveczki György

Szűrés a rendelőben

Nagyon jó dolognak tartom, hogy olyan szűrési lehetőségek is vannak az orvosi rendelőben, melyek csak laborkörülmények között valósíthatók meg.

Kaptam én is egy levelet, hogy vegyek részt a szűrésen. Örültem is neki és el is mentem.

A körülmények azonban visszariasztottak tőle.

Ha valaki beteg, már az is elég baj, nem pedig ha a betegségével kapcsolatban kellemetlen helyzetbe is hozzák. Pedig szerintem ez történt.

Az egyik rendelőben folyt a betegellátás a váróban lévő betegekkel. A másik rendelőben a szűrés. A betegséggel kapcsolatos kérdőívek kitöltése szintén a váróban történt – nyilvánosság előtt, fennhangon -, mely a betegséggel kapcsolatos tudásszint felmérés volt.

Magam sem szemüveggel mentem oda, tehát nekem is segítség kellett volna az űrlap kitöltéséhez.

De azt hiszem, hogy nem tartozik másra, hogy mennyire vagyok tájékozott a betegséggel kapcsolatban. Így a szűrés elmaradt, mivel rossz szájjal távoztam a rendelőből. Meggondolom, hogy mikor veszek részt megint ilyenben.

Jobbágné

Tisztelt Hirdetni Szándékozó Embertársam!

A hirdetés e hirdetőtáblán díjtalan! Annyit kérek, hozza be, adja le vagy küldje el e-mailbe a hirdetését a Polgármesteri Hivatalba. Mi kifüggesztjük! Önnek is érdeke, hogy esztétikus környezetben jelenjen meg hirdetés!

Köszönettel: *Tóth Lajos polgármester*

(Címe: *Titkarság telefon: 56/441-006; fax: 56/441-542; E-mail: titkarsag@rakoczifalva.hu*)

VILÁGVÁNDOR

Úgy tűnik, 8 évnyi gyaloglás után megnőtt a lába...

Lábnym a falvi örökidőknek

A legutóbbi hírlevelünk azzal végződött, hogy Jean újra átlépi India határát, és Asszam felé veszi útját. Úgy tervezi, hogy körülbelül 40 napi gyaloglás után eljut a kínai határhoz legközelebb eső ponthoz, ami Arunacsal Prades államban található Kelet-Indiában.

Hétnapi hallgatás után a következőket írja nekem:

„Minden baj nélkül jutottam el Asszamba. Mielőtt ide értem azt hittem, hogy majd visszafordítanak a határon, vissza kell ténnem Katmanduba, és repülővel tudok csak Kínába jutni. Ezzel szemben nagy tisztelettel fogadtak. A hatóságok úgy döntöttek, hogy biztosítják az államon történő áthaladásomat. Négy állig felfegyverzett rendőr kísért engem állandóan. Mindazonáltal nagyon kedvesek és boldogan teszik kötelességüket!”

Asszam az a régió, amit turisták nem látogatnak. Sok ember még soha nem látott külföldit. Amint Jean egy városba vagy egy faluba ér, az emberek köréje gyülekeznek, hogy üdvözöljék. A barátság ezen megnyilvánulásai mélyen megindítóak, de annyira lekötik bajnokunkat, hogy mindössze napi 20km-t tud csak megtenni.

Trópusi körülmények között gyalogol, így a lábai szenvednek a melegtől és a nedvességtől abban a túracipőben, amelyet még tőlem kapott a legutóbbi találkozásunk alkalmával. Szerencsére talál megfelelő méretű szandált, melynek viselete felüdüléssel tölti el lábujjait.

A Kaziranga Nemzeti Park közelében található Bokakhatban amellet, hogy nagy pompával fogadják, teljesítménye ösztönzésére 1000 rúpiát kap ajándékba. Ugyanakkor meghívják, hogy látogassa meg a Parkot, ami egyébként az egyszerű ázsiai rinocérosz fennmaradását biztosító terület is egyben.

Jean megpróbál engedélyt szerezni az Arunacsal Prades államba történő belépéshez, de néhány kísérlet után visszautasítják azt biztonsági okokra hivatkozva. A határ előtti utolsó városban, Dum Domaban kénytelen visszafordulni. Manapság nem könnyű gyalogosan bejutni Kínába... Május 7-én az asszami Tinsukiában vonatra száll, ami egészen a

nepáli határig viszi, és ahonnan majd busszal utazik vissza Katmanduba.

Nincs mit tenni, át kell repülni Tibet felett, így május 10-én megveszi a kínai Csengduba szóló repülőjegyet. Az indulás május 13-án keddi napra van kitűzve. Az egész világ szomorúan vett tudomást a Szecsuan tartományban május 12-én bekövetkezett földrengésről, amelynek epicentruma mindössze 100 km-re található Csengdu városától. Több mint 80, 000 halott és eltűnt személy, megszámlálhatatlan sebesült és rengeteg árván maradt gyermek... Legmélyebb együttérzésünk legyen velük.

A gép indulását május 17-re, szombatra módosították, mivel a csengdui repülőteret kisajátították a vészhelyzetre való tekintettel. A néhány napos katmandui tartózkodást és az étkezést az Air China magára vállalta. E néhány napban Jean folytatja a város „felfedezését” és cipőt vásárol, mivel kétli, hogy Kínában találna ekkora méretet... Úgy tűnik, 8 évnyi gyaloglás után megnőtt a lába...

Kínai idő szerint május 17-én este azt írja nekem, hogy a repülőút jó volt, és hogy megálltak Lhászában egy részletes ellenőrzésre. Ennek az oka az volt, hogy a csengdu-i reptéri alkalmazottak túlterheltek, így felmentették őket a feladat elvégzése alól. Másnap a helyi rendőrsre vezet az útja, hogy érdeklődjön a Xian felé vezető útjával kapcsolatban. Ott azt tanácsolják neki, hogy kerülje el azt az utat, mivel a földrengés sok helyen megrongálta azt, élelem- és ivóvíz hiány is van.

Így kénytelen Sanghaj felé módosítani az útitervét, ahova a számítások szerint 3 hónap múlva ér. Éppen időben a 30 napos vízum lejáratát előtte, és hogy elintézzék a kétszeri meghosszabbítást, amelyeket valószínűleg engedélyeznek a számára.

Kínai tartózkodása alatt az első napokban megtett út elég közel esik a földrengés helyéhez, így a szeizmikus mozgások még mindig érezhetőek.

Május 23-án ezt írja:

„A nemzeti gyász és a világhatártrófa kapcsán érzett aggodalmak ellenére a lakosság egyszerűen hihetetlen. Minden lehetséges módon a segítségemre akarnak lenni, és boldogan találkoznak velem. Kérlek, ne aggódjatok miattam, mivel itt semmi rossz nem történhet velem. Még soha nem láttam ilyen tiszteletreméltó és jó magaviseletű embereket! A történetekkel kapcsolatban nem omlanak össze, mókáznak, szellemeskednek, - egyszóval nagyon élénk beállítottságú emberek! A legnehezebb dolog a kommunikáció, de azért boldogulok... Már kezdek hozzászokni az evőpálcika használatához.”

Május 25-én így ír Suiningből:

„Minden rendben! A kínaiak nagyon szeretetre méltóak! Mihelyt a legkisebb kívánsággal fordulok is hozzájuk, azonnal a segítségemre sietnek. Az első találkozás alkalmá-

VILÁGVÁNDOR

val mindég kifejezéstelen arccal bámulnak rám. Ilyenkor azt mondom nekik: nihao! Ez annyit jelent, hogy szia, és azonnal szélesen elmosolyodnak. Gyakran mondják, hogy nagyok a szemeim. Én erre azt válaszolom, mi meg úgy gondoljuk, hogy az övéké túl kicsi... Ezek a beszélgetések mindég óriási hahotába torkollanak!!! A gyerekek imádnivalók: állandóan a szórt tapogatják a karomon. Minden város újjáépítés alatt áll, az utak olyanok, mint egy leszállópálya. Egy akkora város, mint Montreal csak falu lehetne erre felé! Mindenütt tisztaság uralkodik! Ebben az országban a különböző kultúrák 'kertjét' teljesen rendben tartják!"

A lábra visszatérve, bajnukunk lába kemény munkának van kitéve a hegyi szakaszokon történő áthaladás miatt. A táj csodálatos, de ugyanakkor fárasztó előre jutni. Június 10-én Jean Lichuanba érkezik, ahol találkozik a Kelet-kínai Shenzhenben lakó, de éppen családi látogatáson ott tartózkodó Jeffel és Charlene-vel. A két ember sokat segít a vízum megújításában és a túra promóciójában.

Június 15-én egy kínai család nagyvonalú ajándékaért telefonálhat Montrealba! Nekem ez olyan, mintha századok óta nem hallottam volna az én hőszám hangját... A háttérben hallom a család izgatott sustorgását... Mandarin nyelven.

Jeant lenyűgözi, hogy a kínaiak mennyire imádják gyermekeiket. Ők a család legfőbb kincsei, óriási szeretet és törődés övezi őket!

Yichang közelében a terep egyenletesebb lesz, itt kel át Jean másodjára a Jangce folyón.

Július 3-án Vuhanba, Hubei tartomány fővárosába érkezik. Tervezett kínai útjának második harmadában van, így a tempója megfelelő, a jelek szerint időben fog Sanghajba érni. Levélváltásaink legfőbb témája a „mikor és hol találkozunk legközelebb...” Nem könnyű megjósolni sem az időt, sem a helyet, amely mindkettőnk számára megfelelő. Végül is némi morfondírozás után úgy döntünk, Tajvan lesz találkozásunk helyszíne december 15. és január 7. között.

Jean jó néhányszor hallotta, hogy a kínai kultúrában a 8-as szám szerencseszám, így ez által jótékony hatású. Valaki azt mondta, hogy a Pekingi Nyári Olimpiai Játékok hivatalosan 2008 augusztus 08-án (2008-08-08), pontosan 8:08:08-kor veszi kezdetét. Furcsamód ez a szám Jean idei teljesítményében is jelent véletlen egybeesést: 2008-08-18-án világméretű gyaloglásának 8. és születésének 53. (5+3=8) évfordulóját fogja ünnepelni. Ha még a kanadai indulását is figyelembe vesszük, akkor láthatjuk, hogy most az 53. (5+3=8) országban jár, és amikor Sanghajba ér, nagyon közel lesz az 53, 000 km megtételéhez.

A véletlenek néha furcsák... Legyen úrrá rajtunk az olimpiai láz! Szellemisége járja át lelkünket!

Béke és szeretet legyen veletek!

Luce

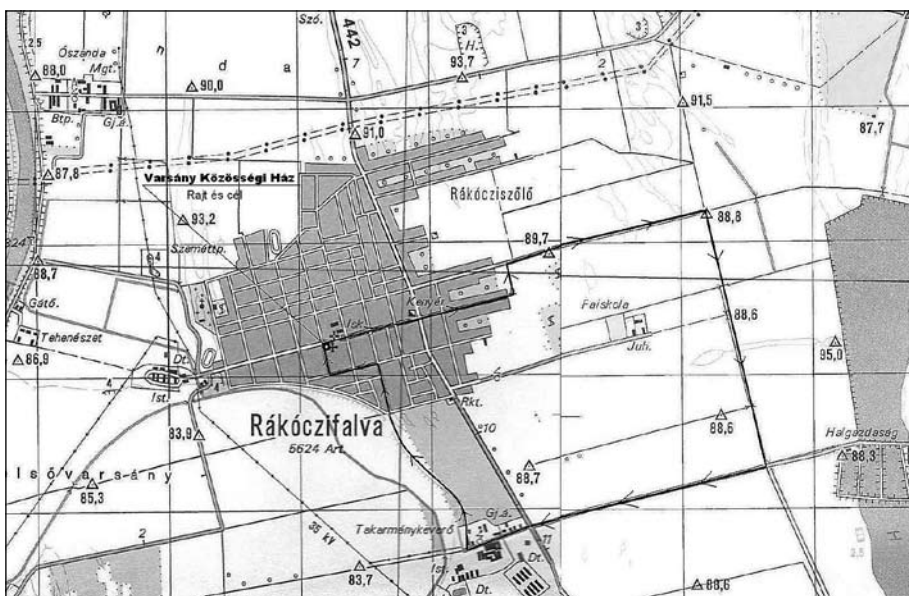
Fordította: Papp László

Újra gyalogló teljesítménytúra Rákóczifalván

Tavaly januárban érte el Rákóczifalvát Jean Béliveau, a kanadai világvándor, aki azóta több mint 10.000 km-t megtett Európában és Ázsiában, ez év tavaszán Katmanduból küldött videóüzenetet a rákóczifalvaiaknak.

Idén március elsején e teljesítmény előtt tisztelegve gyalogtúrán vehettek részt azon bátrak, akiket a mostoha időjárás nem tántorított el. Három távon (10-25-50 km) bizonyíthatta rátermettségét a 111 induló. Aki pedig még bírta szusszal, az estétől hajnalig bulizhatott a Varsány Községi Házban rendezett koncerten.

A rossz időjárásra való tekintettel ez év október 11-én újra gyalogolni hívjuk az embereket. Azért kívánjuk megadni a lehetőséget az érdeklődőknek, mert sokakat elrettentett az ítéletidő márciusban. Ez alkalommal csak a 10 km-es távon mérettethetik meg magukat a jelentkezők, a rajt és a cél a

Varsány Községi Ház lesz. Este pedig újfent koncertekkel várunk mindenkit.

A rendezvény még szervezés alatt áll, a részletes versenykiírásról és az esti koncert programjáról a későbbiekben adunk tájékoztatást.

OLVASÓI LEVÉL

Egy éves tapasztalataim...

...a civil szervezetek fontosságáról, formáló és összetartó erejéről, vagy egy-egy téves, elhibázott döntésünk alapján pontosan az ellenkezőjéről /bumeráng/

Régi, igaz mondás, hogy az ember a családját nem válogathatja össze, az adott, abba bele születünk. A barátait igen! „Madarat tolláról, embert barátjáról!”

Én, hogy honnan jöttem – sosem tagadnám le, sőt büszkén vállalom. Egy jószándékú, dolgos, vidám, igazi paraszt ember hatodik gyermeke vagyok. A falu végén volt egy kis parasztház, és az anyai nagyszüleim „nádfedeles kis háza”.

Ott születtem 1950-ben, és azóta is itt élek a számomra nagyon kedves „kis falumban”.

A szülői házban mindig, mindenre volt megoldás, „józan paraszti ésszel” volt megáldva édesapám.

Sorsát senki sem kerülheti el, valahol a NAGYKÖNYVBEN előre megírták. Hogy Nekem miért írtak bele ennyi bajt? – nem tudom. Lehet, hogy valamelyik ősöm a családfáról túl sok „rosszaságot” megengedett magának míg élt, és engem miatta büntet a JÓISTEN.

De onnan, fentről segítenek is nekem a szeretteim, mert még eddig sorban oldottam meg a nagy bajok után a még nagyobb, és sikerült talpon maradnom.

A civil szervezetek életéről mindig szívesen olvastam a Tárogatóban, majd a Rákóczi Lapban, de tíz évig halogattam, míg végre egy éve tag lettem. Kiválasztottam egy kis csoportot (30-an vagyunk), mert úgy gondoltam, ennyi emberhez még tudok alkalmazkodni, bár közülük is csak hét embert ismertem. Hogy volt-e köztük gonosz is – most egy éve gyűjtöm az élményeimet – ez mindig is az én titkom marad, hogy igen, vagy nem a válasz.

Az első alkalommal megkérdeztem, hogy befogadnak-e? és azt is, hogy ugye nem jellemzi a kis csoportot az egymás kibeszélése?

Megnyugtattak és én hívő ember lévén a mai napig reménykedem. Hiszen a „remény hal meg utoljára!” Otthonomban, a magányomban túl sok évet töltöttem, nem kellett volna ilyen sok ideig várni.

A csoportunkban nagyon sokféle ember van. Én sosem a külső alapján rangsoroltam az embereket. Számomra a belülről jövő (szívből jövő) tulajdonságok alapján vagyunk vagy lehetünk nagyon értékes emberek, lehetünk egymás segítői és BARÁTAI, vagy egyszer haragosai – ki tudja mit hoz a sors! Aki szándékosan keresi a rosszat a másokban, és olyan címszó alatt ténykedik egy egésznapos rendezvényen, hogy majd most a többiek segítségét kérve valakit jól „megleckéztessen” – az szégyellje magát! Ő ne men-

jen egyik civil szervezetbe sem, Ő maradjon otthon! Hisz két egyforma ember nincs, hiba nélküli ember sincs! Olyan ember sincs, még ha vezető is, akit ne lehessen pótolni.

Nagyon sok civil szervezet van a községünkben. Lehet, hogy tévedek, de időnként a nagyon sikeres, eredményes munkájukat, hogy eddig hogyan és hogyan tovább egymástól is féltve őrzik. Pedig EGYÜTT, EGYMÁSÉRT sokkal több szép élményünk lehetne.

A közös rendezvények nagyon szép emlékek maradnak, és erőt adnak az egyszerű, szerény (szegény), de dolgos hétköznapiaknak.

Régi barátságok erősödnek, és új barátokra találunk a községünkben is, és a távoli civil szervezetek tagjai közül is. Hiszen egyre többen tisztelik meg a jelenlétükkel a jól megszervezett, színvonalas rendezvényeket. Erre joggal lehetnek büszkéek a civil szervezetek ugyanúgy, mint a színvonalas kultúrműsorokra, az eddig elért szép eredményekre, és az évek alatt felfedezett és bemutatott tehetséges (talán nem túlzás) művészi hajlamokkal megáldott tagjaikra.

Ha kölcsönösen egymást elfogadva és tiszteletben tartva tevékenykedünk, sok probléma nem lehet.

*Tisztelettel: Nagy Istvánné Pannika
/NIP/*

A SZOLNOKON induló közlekedési MŰSZAKI EGYETEM AUTÓSMÉRNÖK hallgatói

50 éves találkozóán a Bíróság épületén emléktáblát helyeztünk el (1958-2008).

A képen a végzősök és feleségeik.

Szép ünnepséget tartottunk.

Máté János

SPORT

Új edző a focisták élén

A 80-as években még NB III.-ban szerepelt játékosként (csapattársamként) az, akít most a labdarúgó csapat edzőjévé választottak. Rövid bemutatkozást kértem tőle.

Kocsis Andornak hívnak. A nyolcvanas években fociztam Rákóczifalván. Nyolc évet húztam le a csapatnál, nagyon szívesen emlékszem vissza ezekre az időkre.

Családi kötődésem is van, hiszen szüleim, nagyszüleim innen származnak.

Nagyon nagy öröm számomra, hogy végre megtalált ez a lehetőség. Őszintén szólva nagyon régóta vártam erre. Volt másik lehetőség is, hogy ifi edzőnek menjek Jánoshidára, amit el is vállaltam, de amikor megkerestek a rákóczifalviak, egyértelműen ezt választottam. Hiszen ez mégis egy felnőtt csapat, és a kötődésem is sokkal erősebb.

Mi a célkitűzése a csapatnak? Milyen eredménnyel lenne elégedett az egyesület vezetősége?

Különösebb elvárásokat nem támasztottak elém. Úgy fogalmaztak, hogy sok tehetséges fiatal áll rendelkezésemre, őket próbáljam a csapatba beépíteni, és minél jobb eredményt érjek el velük. Ha sikerülne a bajnokságot megnyerni, vállalnánk a megyei I. osztályban a szereplést.

Feladatomban még a generációs problémák kezelése. Aki beáll a sorba, azzal dolgozunk tovább, aki nem, annak megköszönjük az eddigi szereplést és nem tartunk igényt a további

játékára.

Az eddigi felkészülés tapasztalatairól szólj az újság olvasóinak!

Két hete dolgozunk együtt, sok tapasztalatom még nincs, hiszen a csapat kisebb-nagyobb hányada még nyaralni van, ezért a komplett csapattal még nem tudtam edzést tartani.

Azt viszont már le tudtam szűrni, hogy valóban sok a tehetséges játékos, sőt használható, rutinos „öreg” játékosok, s valóban, elsősorban a fejekben kell rendet tenni.

Számomra elfogadhatatlan, hogy mérkőzésen a játékosok egymással vannak elfoglalva, azt figyelik, ki, mikor hibázik, hogy lehessen miatta szólni.

Sarkalatos probléma még a helyzetkihasználás, ezen a téren is megpróbálunk előbbre lépni.

Terveim között szerepel a pontosságra nevelés feladata is, hiszen jó néhányan késnek az edzésről és még a mérkőzésről is.

Az előző bajnokságban a középmezőny elején végzett a csapat, milyen szereplést vársz a mostani bajnokságra?

Úgy gondolom, hogy reális volt a tavalyi bajnoki szereplés eredménye, s a mostani csapatot sem tartom gyengébbnek, így a 4-8. hely valamelyike a cél, de a jobb szereplés vágya motivál mindannyiunkat.

Kívánom, hogy a céljaitok valóra váljanak és játékosok, eredményeitek által egyre népesebb szurkolótábor biztasson benneteket a mérközéseken.

M.I.

CSALÁDI HÁZAK ELADÓK

Rákóczifalva Vasvári P. u 40.

Érdeklődni:
Mobil:20/9742-182
Telefon: 56/441-349

Rákóczifalva Rákóczi út 77.

DÖME NAP

II. Mackónap Rákóczifalván

Macimuzsika Rákóczifalván

Rákóczifalván zeneszerzésbe fogott tíz általános iskolás. Mivel pedig a településen — a már országos hírvé vált Macimúzeumnak köszönhetően — minden játékmackókról szól, így természetesen a muzsika is.

A faluban megszervezett különleges zenei tábor lakói egy héten át Huzella Péter vezetésével dolgoztak. A Kossuthdíjas zenész ötlete nyomán Tandori Dezső macis verseihez írt zenét a vakációzó kilenc lány és egy szem fiú. Egy olyan műsor összeállítása volt a cél, melyet a Macimúzeum rendezvényei, vagy éppen az ország különböző pontjain előadhatnak, így növelve településük jó hírét.

Fotók a 2007-ben rendezett Döme Napon készültek

Újra Döme Nap rekordkísérlettel Rákóczifalván augusztus 16-án, az eredményről következő lapszámunkban adunk tájékoztatást.

Kiadja: Rákóczi Lap Baráti Kör Közhasznú Egyesület
Felelős kiadó, felelős szerkesztő: Pappné Benson Mária (pbm)

Tervező-szerkesztő, tördelő: Papp Imre grafikus

E havi számunkat a szerkesztőség tagjai közül írták:

Balázs Antal, Czirmayné Kocsis Róza, Hably Dóra, Jobbágyiné Incze Erzsébet, Katona Gizella (KG), Kövér Nikolett, Majorné Pásztor Zsuzsanna (MPZS), Molnár István, Mondy Viktor, Tóth Kitti, Ulviczki György, Urbánné Kelemen Rózsa
Önkormányzati hírek: Molnár Zsuzsanna

Civilszervezetek, intézmények híreit sajtó alá rendezte: Császiné Csáti Réka

Iskolai hírek: Hőnyiné Nagy Erzsébet

A Rákóczi Lapot terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Előfizethető a kézbesítőknél és a Posta Hivatalban.

A Rákóczi Lap és a településről más fontos információ olvasható a folyamatosan frissülő községi hivatalos honlapon:
www.rakoczifalva.hu

HUMOR

Elkövette: Vigh Gyula

BUKTA A STRANDON

-UGYAN MÁR ANYA, ROSSZUL LÁTTÁTOK, SENKI NEM FOGDOSTA A MELLEIMET!

MEGLÁTOD HAVER, HA JÖVŐRE BEVEZETIK AZ INGATLANADÓT, NEKED SEM LESZ ILYEN JÓ KEDVED!

Az ellenőr nyaral

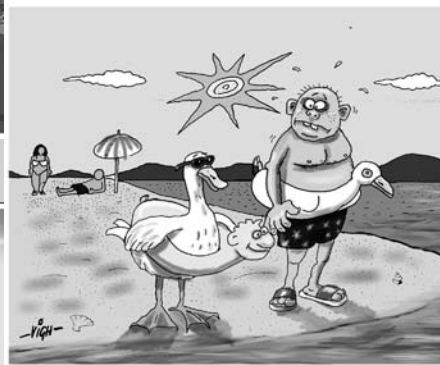

...és mond csak kisfiú, van erre a várra neked építési engedélyed?

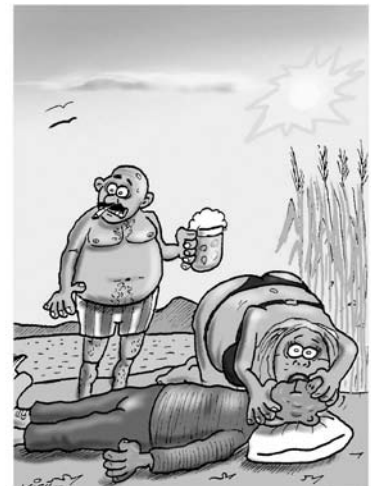

A részeg pisil a parkban. Arra jár egy csinos, fiatal nő és így szól:
-Micsoda állat!!!
-Nyugi, nyugi! Két kézzel fogom!

Meglepetés a strandon

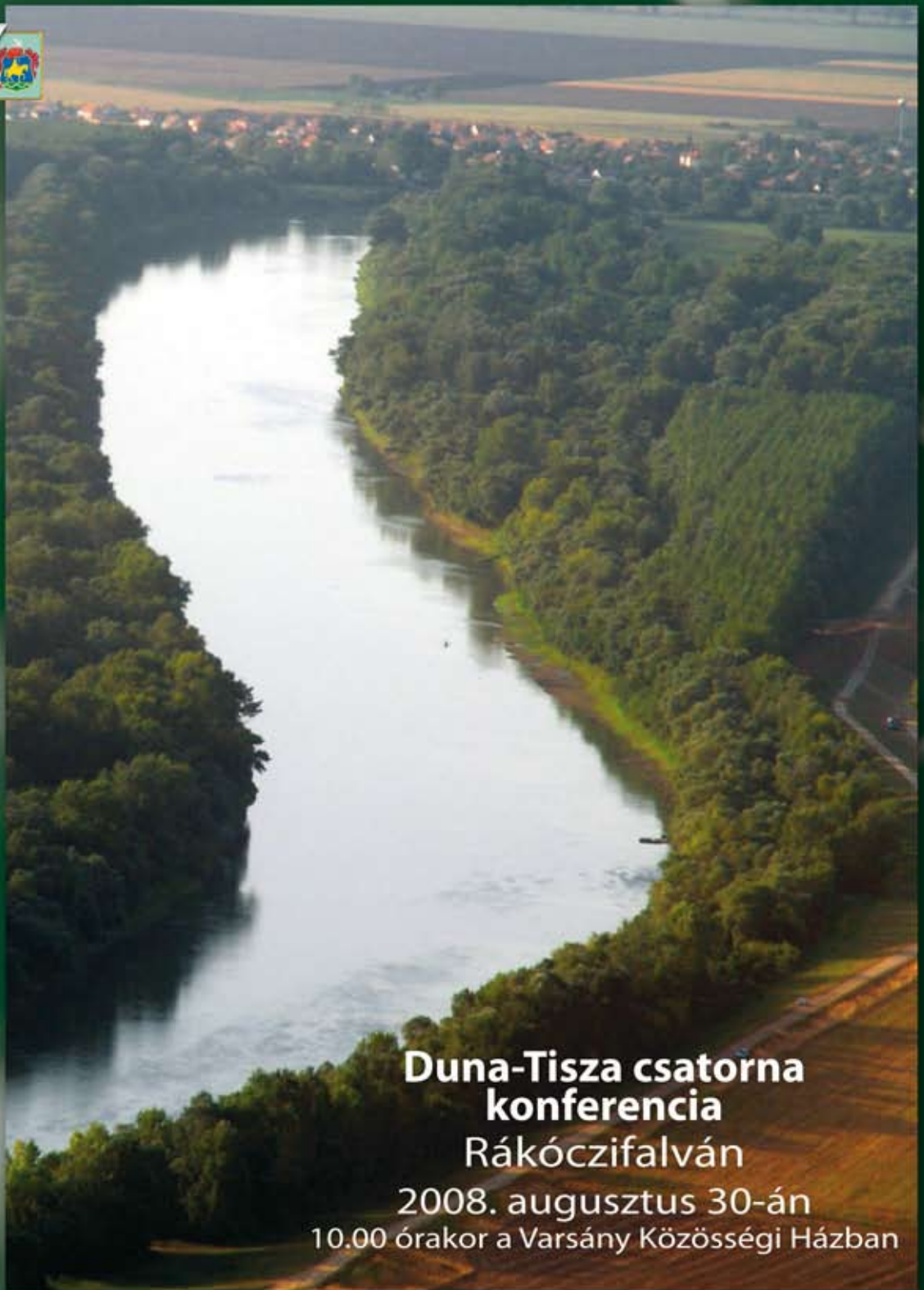
Elsősegély

-Mártikám, jobb ha feladod, korcsolya van a lábán!

-Na, mit les tata, nem látott még tökéletes alakú nőt?!

Duna-Tisza csatorna konferencia Rákóczifalván

2008. augusztus 30-án
10.00 órakor a Varsány Községi Házban

Duna-Tisza csatorna tervezett nyomvonala

